

โครงการบวชวัดป่า บวชชี ๑ พรรษา ๑ จีวรกาล
สืบสานปณิธานพระรุดงคกรรมฐาน ประจำปี ๒๕๖๘

ณ วัดแสงธรรมวังเขาเขียว
ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

ระหว่างวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๘ - ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๘
โดย กลุ่มนิสิตเก่า พุทธธรรมกรรณฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
รายละเอียดโครงการบวชชี	๕
คำขอบวชชี	๑๕
คำแปลคำสมาทานศีล ๘	๑๖
กถาวัตถุ ๑๐ - เตรีจฉานกถา	๑๘
วัตร ๑๔	๒๑
ธุดงค์วัตร ๑๓	๒๓
ภัยของพระภิกษุ	๒๕
ข้อควรรู้ : น้ำปานะ	๒๗
ประวัติหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน	๒๘
ประวัติวัดป่าบ้านตาด	๔๐
วัดแสงธรรมวังเขาเขียว	๔๓
ข้อวัตรของวัดแสงธรรมวังเขาเขียว	๔๕
พระอาจารย์โสภณ สมโณ ประธานสงฆ์วัดแสงธรรมวังเขาเขียว	๔๖
แผนที่วัดแสงธรรมวังเขาเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา	๕๒
บันทึก	๕๓

ผู้สมัครบวช เลขที่ _____ ชื่อเล่น _____

ชื่อ _____ นามสกุล _____

พระอุปัชฌาย์ _____

บวชวัดป่า

๑ พรรษา ๑ จีวรกาล

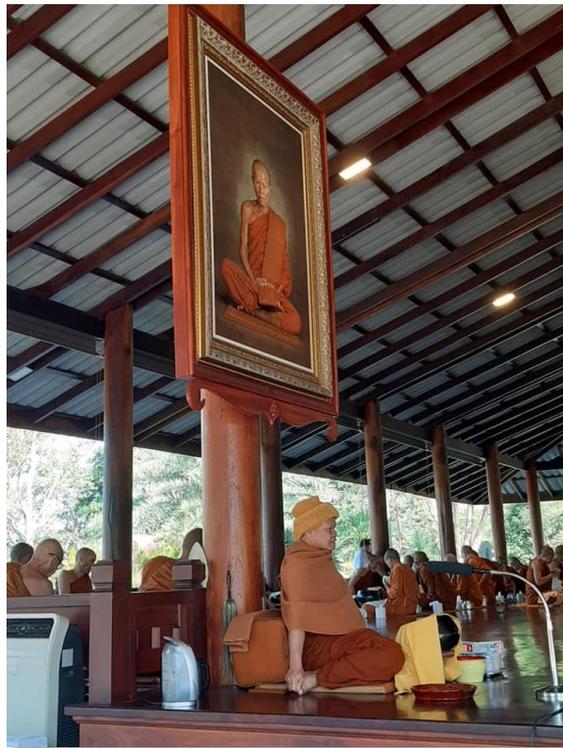
๒๑ มิถุนายน - ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๘
ณ วัดแสงธรรมวังเขาเขียว
ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

Facebook: กลุ่มนิสิตเก่า บุรุษสมณธรรมฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
LINE: @buat
Phone: 093 - 6395293 (คุณพงษ์)

www.buatwatpa.com
ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการบวช

โครงการบวชวัดป่า บวชชี ๑ พรรษา ๑ จีวรกาล
“บวช สืบสานปณิธานพระรัตนคฤมณฐาน ปี ๒๕๖๘”

ณ วัดแสงธรรมวังเขาเขียว
ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา
ระหว่างวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๘ - ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๘

พระอาจารย์โสภา สมโณ
ประธานสงฆ์ วัดแสงธรรมวังเขาเขียว
ผู้ให้การอบรมพระและแม่ชีโครงการบวช

โครงการบวชวัดป่า

ถือศีลบวชชี ๑ พรรษา ๑ จีวรกาล

จัดโดย กลุ่มนิสิตเก่า พุทธธรรมกรรมฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลุ่มนิสิตเก่า พุทธธรรมกรรมฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นการรวมตัวกันของรุ่นพี่นิสิตเก่าที่จบการศึกษาไปแล้วของกลุ่มพุทธธรรมกรรมฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเป็นอีกหนึ่งช่องทางในการเผยแผ่หลักคำสอนของพระพุทธศาสนา ตามแนวทางพ่อแม่ครูอาจารย์พระป่ากรรมฐานผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เพื่อจรจรโลงไว้ซึ่งพระพุทธศาสนาโดยไม่แสวงหาผลประโยชน์กำไร

โครงการบวชวัดป่า ๑ พรรษา ๑ จีวรกาล จัดโดยกลุ่มนิสิตเก่า พุทธธรรมกรรมฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดรับสมัครผู้มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่วบวชชี(โกนผม) ปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ตามแนวทางปฏิบัติของพระอริยสงฆ์สายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ โดยได้รับความเมตตาจาก พระอาจารย์โสภณ สมโณ ประธานสงฆ์วัดแสงธรรมวังเขาเขียวให้การอบรมสั่งสอนธรรมะในระยะเวลาโครงการฯ

❖ สถานที่ปฏิบัติธรรม

ณ วัดแสงธรรมวังเขาเขียว ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

❖ เปิดรับสมัครผู้เข้าโครงการบวชวัดป่า

วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ - ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๘

เนื่องจากจำนวนที่เปิดรับสมัครนั้นทางวัดพิจารณาร่วมด้วย ดังนั้นอาจปิดรับสมัครก่อนกำหนดได้

❖ ระยะเวลาโครงการ

ผู้สมัครบวชสามารถบวชจนครบตามระยะเวลาโครงการได้ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ มิถุนายน ถึง ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๘ รวมระยะเวลา ๑ พรรษา ๑ จีวรกาล ๑๓๘ วัน

❖ กำหนดการ**➡ วันเสาร์ที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๘**

ผู้สมัครบวชทุกท่านเดินทางเข้าวัดแสงธรรมวังเขาเขียว ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา (ก่อนวันบวช ๑๕ วัน) เพื่อเตรียมความพร้อมศึกษาปฏิบัติทางข้อวัตรปฏิบัติของทางวัด ทางโครงการจัดรถตู้ไว้สำหรับเดินทางเข้าวัด ขึ้นรถที่มูลนิธิบ้านอารีย์ (อยู่ติดสถานี BTS อารีย์) รถออกเดินทาง ๐๗.๐๐ น. หรือถ้าท่านใดสะดวกไปวัดด้วยตนเองให้ไปถึงที่วัดก่อนเวลา ๑๒.๐๐ น. และเริ่มลงทะเบียน เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ สถานปฏิบัติธรรมบ้านไร่ปลายตะวัน (สถานปฏิบัติธรรมบ้านไร่ปลายตะวันมีเขตพื้นที่ติดกับวัด)

➡ วันเสาร์ที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๘

แม่ชีอาวสุปลงผม(โกนผม) ให้กับนาคชีผู้เข้าร่วมโครงการ เมื่อแล้วเสร็จจึงเข้าพิธีบวชชีโดยพร้อมเพรียงกัน ณ พระมหาเจดีย์ศรีแสงธรรมวิสุทธิมณฑล (ทางวัดจะแจ้งกำหนดการเวลาภายหลังเข้าโครงการแล้ว)

➡ วันเสาร์ที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๘

เข้าพิธีลาสิกขาหลังจากพิจารณาอาหารเช้าแล้วเสร็จ ทำความสะอาดเสนาสนะให้เรียบร้อย ก่อนเดินทางกลับภูมิลำเนา สำหรับผู้ประสงค์บวชต่อทางโครงการไม่บังคับลาสิกขา

ทางโครงการจัดรถตู้ไว้สำหรับกลับเข้ากรุงเทพฯ ปลายทางจอดส่งที่ มูลนิธิบ้านอารีย์ (อยู่ติดสถานี BTS อารีย์) สถานที่เดียวกับวันเดินทางเข้าวัด

❖ ระเบียบโครงการบวชชี (โกนผม ถือศีลแปด)

หากตัดสินใจเข้าร่วมโครงการแล้ว **ถือว่าได้รับทราบข้อมูลของโครงการและยินยอมปฏิบัติตาม** ระเบียบอย่างเคร่งครัด ผู้สมัครเข้าโครงการที่ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของทางวัดได้ ทางโครงการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาให้ผู้สมัครออกจากโครงการได้ทุกกรณี

๑). คุณสมบัติผู้สมัครบวช เพศหญิง **ไม่จำกัดอายุ สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ดี** มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อหรือโรคประจำตัวร้ายแรง เป็นสุภาพชน มีความประพฤติดี ไม่ติดสารเสพติด ทางโครงการขอสงวนสิทธิ์ ไม่รับบุคคลผู้มีประวัติการรักษาด้านจิตเภท (Schizophrenia), โรคซึมเศร้า, บุคคลต่างศาสนา, บุคคลผู้มีประวัติอาชญากรรม

๒). ผู้สมัครบวช สามารถบวชและอยู่จำพรรษาที่วัดแสงธรรมวังเขาเขียวจนครบตามระยะเวลาโครงการได้ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ มิถุนายน ถึง ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๘ รวมระยะเวลา ๑ พรรษา ๑ จีวรกาล ๑๓๘ วัน **ขอสงวนสิทธิ์ไม่รับผู้บวชแล้วออกไปจำพรรษาในที่อื่นๆ ทุกกรณี**

เมื่อบวชครบตามระยะเวลาโครงการแล้ว ไม่บังคับลาสิกขา หากว่าท่านใดสามารถบวชสืบนิสัยทางเนกขัมมะบารมีของตนต่อไปได้ ทางโครงการขออนุโมทนาไว้ ณ ที่นี้

ทางวัดไม่อนุญาตให้ออกนอกเขตอาวาสในช่วงเข้าพรรษา เช่น ลาไปทำธุระทางโลก เว้นแต่เป็นกิจอันจำเป็นที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้และต้องได้รับอนุญาตจากฝ่ายสงฆ์ก่อนทุกครั้ง

๓). **ในวันบวชชีจะไม่มีการทำพิธีขอขมาลาบวช** ดังนั้นให้ผู้สมัครขอขมาลาบวชชีต่อผู้มีพระคุณและผู้เกี่ยวข้องให้เรียบร้อยก่อนเข้าโครงการ โดยสามารถขลิบผมได้แต่เพียงพอเป็นสัญลักษณ์ว่าได้ร่วมอนุโมทนาในการบวชชีแล้ว **ในวันบวชชีจึงจะโกนผมและเข้าพิธีบวชชีโดยพร้อมเพรียงกัน** ณ พระมหาเจดีย์ศรีแสงธรรมวิสุทธิมณฑล

๔). เมื่อลงทะเบียนแล้วเสร็จ ก่อนถึงวันบวชชี **ให้นำคชี่แต่งกายตามระเบียบที่ทางโครงการจัดเตรียมไว้ให้** ประกอบด้วย เสื้อแม่ชีแท้แขนต่อ ผ้าถุงดำเอวยางยืด หม้อผ้าสไบ สะพายย่ามขาว (ห้ามใส่กางเกงทุกชนิดและผ้าถุงขาวโดยเด็ดขาด) และใส่รองเท้าแตะหุ้มส้นตามที่โครงการได้แนะนำเตรียมมา **ไม่ใส่นาฬิกาข้อมือ และเครื่องประดับทุกชนิด หากประสงค์จะห้อยพระ อนุโลมให้ใช้ เข็มกลัดติดไว้ด้านในเสื้อได้**

๕). เมื่อบวชชีแล้ว**ห้ามขับขี่ยานพาหนะทุกประเภทโดยเด็ดขาด** หากนำมาด้วยมีพื้นที่จอดกลางแจ้งตลอดพรรษา ซึ่งเป็นช่วงฤดูฝนหากนำรถยนต์มาความเปียกชื้นอาจส่งผลกระทบต่อห้องโดยสารรถยนต์ทำให้ขึ้นราได้ ทางผู้สมัครต้องเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบเอง

๖). เมื่อเข้าวัดแล้ว จะรับประทานอาหารเพียง**มือเดียว** (มือเช้า) โดยรับประทานร่วมกันจนแล้วเสร็จในที่ที่ทางวัดจัดเตรียมไว้ให้ ไม่ปลีกตัวไปรับประทานเป็นการส่วนตัว และเมื่อลุกออกมาจากจุดที่รับประทานอาหารแล้วจะหมายถึงรับประทานอาหารเพียงพอของวันนั้นๆแล้ว จะไม่สามารถรับประทานอาหารทุกชนิดได้อีก **แม้ยังไม่เลยเวลาเที่ยงวันก็ตาม** เพื่อเป็นไปตามข้อวัตรปฏิบัติของวัดกรรมฐาน (ทุกอย่างนอกจากปานะ-ปรมัตถ์และน้ำเปล่าจัดเป็นอาหาร จึงไม่สามารถทานได้หลังจาก

มือเช้า) **ห้ามนำอาหารออกนอกบริเวณที่ทางวัดจัดให้พิจารณาอาหารร่วมกัน** โดยทางวัดจะมีจุดให้วางอาหารหรือเศษอาหารก่อนออกนอกบริเวณ

ในช่วงบ่ายทางวัดและโครงการได้จัดเตรียมปานะและปรมัตถ์ส่วนกลางไว้ให้ผู้สมัครทุกท่านตลอดโครงการ

นมทุกชนิด ไม่เป็นปานะ ไม่ว่าจะเป็นนมจากพืช เช่น นมถั่วเหลือง นมข้าว หรือนมจากสัตว์ เช่น นมวัว นมแพะ รวมทั้งนมที่เป็นอาหารเสริม เช่น ensure

๗). **ห้ามให้อาหารสัตว์ทุกชนิดโดยเด็ดขาด** เนื่องจาก สัตว์เหล่านั้น มีโอกาสทำลายชีวิตสัตว์อื่นๆ สร้างความเดือดร้อนเสียหายแก่คน สถานที่และสิ่งของ ภายในบริเวณวัด ถือเป็นระเบียบผู้อื่น และ ผืนโอวาทคำสั่งสอนของพระอาจารย์

๘). **ห้ามพกโทรศัพท์มือถือหรืออุปกรณ์สื่อสารทุกชนิดไว้เป็นการส่วนตัวนับตั้งแต่วันบวชชี**

- ให้พกโทรศัพท์มือถือใช้ได้วันที่ ๒๑ มิ.ย. ถึง ๕ ก.ค. ๖๘ (ฝากโทรศัพท์มือถือกับทางส่วนกลางตอนเช้ามีด วันที่ ๖ ก.ค. ๖๘)

- เบิกโทรศัพท์มือถือส่วนตัวใช้ได้เดือนละ ๑ ครั้ง ทุกสิ้นเดือน และต้องส่งคืนในวันรุ่งขึ้น

- มิให้เบิกโทรศัพท์มือถือส่วนตัวนอกเหนือจากวันที่โครงการกำหนดไว้

- ในกรณีมีเหตุจำเป็น แรงด่วน อันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ (หากรั้งรออยู่ ไม่กระทำทันทีที่เกิดผลเสียหายร้ายแรงตามมา) สามารถเบิกใช้โทรศัพท์มือถือเครื่องส่วนกลางของทางวัดใช้ได้ ดังนั้น **ผู้สมัครทุกท่านให้จดเบอร์โทรสำคัญติดตัวไว้** เพื่อใช้ติดต่อกับญาติโยมผ่านมือถือเครื่องส่วนกลาง

- หากมีความจำเป็นอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เกี่ยวกับธุรกรรมทางการเงิน ให้ดำเนินการผ่านทางธนาคารใกล้วัด โดยจะต้องขออนุญาตฝ่ายสงฆ์พิจารณาการออกนอกเขตอาวาสในช่วงพรรษา ซึ่งต้องเป็นกรณีรุ้ระจำเป็นสำคัญอย่างยิ่งเท่านั้น (โปรดตรวจสอบสาขาของธนาคารใกล้วัดที่เปิดให้บริการ)

- ดังนั้น ขอให้ผู้สมัครบวชทุกท่านจัดการธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้โทรศัพท์มือถือส่วนตัวให้เรียบร้อยก่อนเข้าโครงการเพื่อไม่เกิดปัญหาตามมาในภายหลัง

- หากญาติของผู้สมัครบวชต้องการติดต่อฉุกเฉิน (เรื่องสำคัญเท่านั้น) สามารถติดต่อผ่านเบอร์โทรศัพท์ส่วนกลาง ซึ่งทางโครงการจะแจ้งเบอร์โทรและเวลาทำการที่สามารถติดต่อได้ ให้ทราบก่อนเข้าวัด

๙). สถานที่พักภาวนาสำหรับรับรองแม่ชีโครงการ คือ ศูนย์ส่งเสริมปฏิบัติธรรมบ้านไร่ปลายตะวัน ซึ่งมีแนวเขตติดต่อกับทางวัด (ระยะทางเดินเท้าข้ามฝั่ง รวมไปถึง-กลับประมาณ ๓ กิโลเมตร) โดยจัดให้พัก

อาศัยร่วมกัน (นอนรวม) ในแต่ละอาคารมีทั้งชั้นเดียวและสองชั้น ซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน ลักษณะเป็นอาคารปิดมีมุ้งลวด ห้องน้ำมีทั้งภายในและภายนอกอาคาร มีหลายห้องพร้อมพื้นที่ซักผ้า-ตากผ้า บริเวณโดยรอบอาคารและพื้นที่ภายในบ้านไร่ปลายตะวันนั้นร่มรื่น และกว้างขวางเอื้ออำนวยแก่การภาวนา

๑๐). การภาวนาหรือปฏิบัติธรรม เป็นไปตามปฏิปทาพระป่าพระธุดงค์กรรมฐาน ไม่มีการจัดเป็นหลักสูตรอบรมในเชิงรูปแบบหรือเป็นคอร์สปฏิบัติธรรม

มุ่งเน้นการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเป็นสำคัญ โดยพระอาจารย์เมตตาแสดงธรรมและให้การอบรมตามวาระ หากภาวนาขัดข้องประการใดสามารถกราบเรียนถามพระอาจารย์ได้

ทุกวันพระ จะถือเนสัชชิกหรือภาวนาตลอดรุ่ง (ฟังธรรม นั่งสมาธิ เดินจงกรม ถึงเช้ามีดของวันใหม่ และห้ามกลับก่อนเวลาเลิกโดยเด็ดขาด)

ผู้สมัครบวชชีในโครงการ เป็นผู้มีความประสงค์บวชชีเพื่อให้ได้นิสัยในทางธรรม มุ่งมั่นตั้งใจศึกษาและสมัครใจยินยอมที่จะประพฤติปฏิบัติตามแนวทางปฏิปทาของพระป่ากรรมฐาน ความเป็นอยู่ในฐานะนักบวช มุ่งรักษาข้อวัตรปฏิบัติตามปฏิปทาบวรพาจารย์ เคารพนอบน้อมและอยู่ในโอวาทของพระอาจารย์อย่างเคร่งครัด มุ่งฝึกฝนชำระจิตใจของตนลดละกิเลส ไม่ถือเอาความสะดวกสบาย ความเคยชินตามวิสัยของโลกเป็นที่ตั้ง

ดังนั้นผู้สมัครบวชชีในโครงการนี้ พึงพิจารณาตนเองอย่างถี่ถ้วนว่ามีความตั้งใจจริง มิได้มาบวชเพื่อเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใดที่ไม่ใช่การฝึกหัดทวนกระแสกิเลส ให้เป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย ผู้กินง่ายอยู่ง่าย มีความอดทนอดกลั้น ไม่สั่งสมนิสัยขี้เกียจขี้คร้าน เห็นแก่ตัว เห็นแก่อยู่แก่กิน เห็นแก่หลับแก่นอน วัตถุประสงค์จริงถือข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องขัดเกลาจิตใจและเป็นเหตุให้เกิดสามัคคีธรรม ด้วยการชวนช่วยร่วมแรงร่วมใจกันดูแลรักษาทำความสะอาดเสนาสนะวัด ไม่ทอดธุระในกิจของหมู่คณะ โดยมีการสวดมนต์ทำวัตรภาวนาและการทำข้อวัตรตามกำหนดเวลาที่ทางวัดกำหนดไว้ให้ ดังนี้

ข้อวัตรปฏิบัติของแม่ชี (ทางวัดอาจมีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม)

➡ ๐๔.๐๐ น. ทำวัตรเช้าร่วมกันที่พระมหาเจดีย์ หรือ โดมสมเด็จพระองค์ปฐม

➡ ๐๔.๓๐ น. ทำข้อวัตรเช้า อาทิ ช่วยงานในโรงครัว ทำความสะอาดพระมหาเจดีย์ จัดเตรียมสถานที่ใส่บาตรและหุงข้าวใส่บาตร

➡ ๐๖.๔๕ น. ใส่บาตร ขึ้นศาลา พระอาจารย์ให้โอวาทก่อนร่วมกันพิจารณาอาหารบนศาลา เมื่อทานอาหารแล้วเสร็จ จึงร่วมกันทำความสะอาดพื้นที่พิจารณาอาหาร ร่วมกัน เก็บล้างภาชนะทั้งหมด ทำความสะอาดโรงครัว และเตรียมน้ำปานะและปรมัตถ์สำหรับพระและแม่ชีให้เรียบร้อยแล้วจึงแยกย้ายภาวนาได้ตามอัธยาศัย

➡ ๑๒.๓๐ - ๑๔.๐๐ น. ทานน้ำปานะและปรมัตถ์

➡ ๑๕.๐๐ น. ทำข้อวัตรบ่าย ปิดตาด(กวาดลานวัด), ทำความสะอาดอาคารที่พักและบริเวณโดยรอบ, ล้างห้องน้ำ ให้เรียบร้อยแล้วจึงแยกย้ายทำภารกิจส่วนตัวตามอัธยาศัย

➡ ๑๙.๐๐ - ๒๑.๓๐ น. ทำวัตรเย็นร่วมกันที่พระมหาเจดีย์ หรือ โดมสมเด็จพระองค์ปฐม เมื่อสวดมนต์แล้วเสร็จ จะภาวนาร่วมกันต่อจนครบเวลา (**ห้ามกลับก่อนเวลาเลิกโดยเด็ดขาด**) หลังจากนั้นแยกย้ายพักผ่อนหรือภาวนาตามอัธยาศัย

เฉพาะวันพระ พระอาจารย์โสภามตตาแสดงธรรมและแม่ชีทุกท่านจะถือเนสัชชิกหรือภาวนาตลอดรุ่ง (ห้ามกลับก่อนเวลาเลิกโดยเด็ดขาด)

๑๑). การอยู่ร่วมกันตลอดระยะเวลาโครงการ เป็นธรรมดาที่จะมีเหตุให้กระทบกระเทือนกัน ขอให้เจริญเมตตาและอภัยทานอยู่เป็นปกติเพื่อรักษาจิตใจของตนเองให้เหมาะสมกับเพศนักบวช ผู้เป็นศิษย์มีครู ลูกหลานกรรมฐาน

๑๒). โครงการบวชชีไม่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากผู้สมัครบวช (บวชฟรี) ค่าใช้จ่ายของทางโครงการมาจากผู้มีจิตศรัทธาทำบุญเป็นเจ้าภาพร่วมบวชพระและแม่ชีตามกำลังศรัทธา ผ่านทางบัญชีบริจาคทำบุญของทางโครงการ

๑๓). **สิ่งที่ผู้สมัครบวชชีต้องเตรียมมาเอง** มีดังต่อไปนี้

-นาฬิกา : สำหรับพกพาเพื่อดูเวลาแทนโทรศัพท์ **ทุกเช้าจะมีนาฬิกาส่วนกลางตั้งปลุกในอาคารเวลาประมาณตีสาม ทั้งนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงเวลาตามสมควร**

ปฏิทิน(ดูวันพระ) /สมุด/ปากกาลูกลื่น /ปากกาเคมี(ลบไม่ได้) /ปลั๊กพวง ควรมีความยาว ๓ เมตรขึ้นไป (ถือเป็นคำแนะนำไม่ใช่ข้อบังคับ พึงพิจารณาตามอัธยาศัย)

หมอน/ผ้าห่มเนื้อหนา/เสื่อกันฝน(สีขาว-สีใส เท่านั้น)/ถุงเท้า(สีขาวล้วนหรือสีขาวพื้นสีเทา)

ผ้าเช็ดตัว/กล่องสบู่/สบู่/ยาสระผม/แปรงสีฟัน/ยาสีฟัน/ผ้าอนามัย

แปรงซักผ้า/ไม้แขวนเสื้อ/ไม้หนีบผ้าตัวเล็ก-ตัวใหญ่/กระบอกรน้ำเก็บน้ำร้อน

-ยาประจำตัว : หากมีโรคประจำตัวให้เตรียมมาให้เพียงพอตลอดระยะเวลาโครงการ หากมีใบนัดพบแพทย์ต้องเลื่อนนัดให้เรียบร้อยก่อนเข้าโครงการเท่านั้น และนัดถัดไปต้องนัดหลังจบโครงการ หรืออย่างน้อยควรออกพรรษา เนื่องจากการออกนอกเขตอาวาสนั้นพึงเป็นกิจอันจำเป็นเฉพาะที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เท่านั้น และต้องได้รับอนุญาตจากฝ่ายสงฆ์เป็นรายกรณีไป

-เครื่องกันหนาว : ควรเตรียมเสื้อกันหนาวเพื่ออบอุ่นร่างกายเป็นสีขาวเท่านั้น ไม่มีลวดลายหรือความแวววาว และไม่เป็นเสื้อโค้ท (ช่วงฤดูฝนที่วัดอากาศค่อนข้างเย็น)

-เครื่องนอน : นอกจากเสื้อที่โครงการเตรียมไว้ให้แล้ว ควรเตรียมเครื่องนอนเพื่ออบอุ่นร่างกาย (ช่วงฤดูฝนที่วัดอากาศค่อนข้างเย็น) เช่น ผ้าห่มเนื้อหนา ในกรณีต้องใช้ผ้าปูรองนอน ให้คำนึงถึงสีลแปด-ข้อที่แปดที่ต้องงดเว้นจากอาสนะที่นั่งที่นอนสูงใหญ่เกินประมาณที่ภายในยึดด้วยนุ่นหรือสำลี
อาคารที่พักนั้นเป็นอาคารปิดมีมุ้งลวด และนอนรวมกัน หากต้องการใช้มุ้ง ต้องมีขนาดไม่เกิน ๔ ฟุตเท่านั้น สีสุภาพไม่ฉูดฉาด (ห้ามกางเต็นท์สนาม และใช้มุ้งผูกเชือกสีมุ้ง)

-รองเท้าแตะหุคิ๊บ : สีขาว-ดำ-กรม-เทา เท่านั้น ห้ามใช้รองเท้าแตะแบบสวมโดยเด็ดขาด เนื่องจากชีวิตของนักบวชใช้การเดินเท้าแทนการใช้พาหนะอำนวยความสะดวก ดังนั้นเพื่อเตรียมความพร้อมทางร่างกายสำหรับการเดินระยะไกลที่ต้องฝืนความเคยชินอย่างทางโลก ผู้สมัครควรฝึกใส่รองเท้าที่เตรียมไว้ในโครงการให้คุ้นชินเสียก่อน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาสุขภาพเท้าในภายหลังอันเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการทำความเพียร

ภายในวัดไม่มีการตั้งร้านค้าหรือการจำหน่ายเครื่องอุปโภค บริโภคทุกชนิด หากของใช้ประเภทชำระร่างกาย หรือทำความสะอาดเครื่องใช้ที่เตรียมมาไม่เพียงพอตลอดพรรษา ทางโครงการจัดกองกลางสำรองไว้สำหรับผู้สมัครตามสมควร

ไม่ควรนำทรัพย์สินมีค่ามา หากไม่สามารถพกติดตัวได้ตลอดเวลาในช่วงโครงการบวช เนื่องจากอาคารที่พักเป็นอาคารนอนรวม ทุกท่านพึงระมัดระวังดูแลรักษาทรัพย์สินของตน

๑๔). สิ่งทีทางโครงการจัดเตรียมให้

ผู้สมัครทุกท่านจะได้รับเครื่องใช้อันจำเป็นตามสมควรแก่เพศนักบวช ทีทางโครงการจัดเตรียมไว้ให้ มีดังต่อไปนี้ (กรณีไม่ระบุจำนวนหมายถึง ๑ ชิ้น)

๑.ชุดแม่ชี ๓ ชุด ประกอบด้วย เสื้อแม่ชีแขนต่อ, ผ้าถุงขาวเอวยางยืด, เสื้อทับในแม่ชีป่าเดี่ยว,กางเกง
ซับใน, ผ้าครอง

๒.ผ้าถุงดำเอวยางยืด ๒ ตัว

๓.ผ้าสบ

๔.ย่าม

๕.ผ้าคลุมไหล่บาง

๖.หมวกผ้าฟลีซ

๗.ชุดวิทยุธรรมะ

๘.เบาะนั่งสวดมนต์พับได้

๙.ผ้ารองนั่ง

๑๐.ผ้าคลุมตัก

๑๑.ภาชนะสำหรับพิจารณาอาหาร ประกอบด้วย กล่องข้าว แก้ว ช้อน

๑๒.ไฟฉายชาร์จได้

๑๓.ขันน้ำ

๑๔.ถังซักผ้า ๒ ใบ

๑๕.ร่มยาวสีดำ

๑๖.ผ้ากันเปื้อนกันน้ำ

๑๗.ถุงมือล้างจาน

๑๘.มิดโคนพร้อมใบมีด

๑๙.หนังสือสวดมนต์

๒๐.หนังสือโครงการ

ร่วมบริจาคทำบุญโครงการบวชวัดป่า

ร่วมบริจาคทำบุญเป็นเจ้าภาพบวชพระหมู่และแม่ชี ในโครงการบรรพชาอุปสมบทหมู่บวชปี ๒๕๖๘ "บวชวัดป่า ๑ พรรษา ๑ จีวรกาล" สืบสานปณิธานพระอุดมศีลธรรมฐาน

ขอเชิญทุกท่านผู้มีจิตศรัทธา ร่วมเป็นเจ้าภาพร่วมอุปสมบทหมู่บวชพระทุกรูปในโครงการ และเจ้าภาพร่วมบวชชี(โกนผม) ถวายเป็นค่าอัฐบริวารผ้าไตรจีวร ชุดบวชชี ของใช้ต่างๆสำหรับพระใหม่และแม่ชี ค่ารถเดินทางส่งผู้บวชเข้าวัด บัจจยถวายพระอุปัชฌาย์ อุปกรณ์เครื่องพิธีบวช ค่าใช้จ่ายถวายวิทยุฟังพระธรรมเทศนา ค่าภัตตาหารถวายพระ ค่าน้ำปานะ ตลอดถึงค่าใช้จ่ายอันจะเป็นประโยชน์ต่อทางวัด ต่อหมู่สงฆ์ ต่อแม่ชี และค่าใช้จ่ายทุก ๆ อย่างภายในโครงการที่ทำให้โครงการบวชวัดป่าเกิดขึ้นได้ สามารถร่วมบริจาคทำบุญตามกำลังศรัทธา ได้ที่

ธนาคารกสิกรไทย

เลขที่บัญชี 091-8-70403-5

ชื่อบัญชี โครงการบวชวัดป่า 1 พรรษา 1 จีวรกาล

โดยนายฐิติพงศ์ ทองศรี

บัญชีบริจาคทำบุญนี้ ถือเป็นบัญชีทำบุญของทางกลุ่มนิสิตเก่า พุทธธรรมกรรณฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เปิดขึ้นโดยตัวแทนฝ่ายดูแลบัญชีของกลุ่มนิสิตเก่าๆ เพื่อโครงการบวชวัดป่าโดยเฉพาะ เงินทั้งหมดที่เข้าบัญชีนี้จะใช้เฉพาะโครงการงานบวชเท่านั้น และเมื่อจบระยะโครงการแล้ว เงินคงเหลือทั้งหมดทั้งสิ้นจะถวายให้ทางวัด

การเปิดรับบริจาคทำบุญครั้งนี้ เป็นการเปิดในนามกลุ่มนิสิตเก่า ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้มีจิตศรัทธาโดยทั่วไป ได้ร่วมทำบุญสำหรับค่าใช้จ่ายเป็นเจ้าภาพบวชพระในโครงการเท่านั้น มิใช่เป็นการเรียกรายจากทางวัดแต่อย่างใด

ทาง “โครงการบวชวัดป่า ๑ พรรษา ๑ จีวรกาล” ขอนุโมทนาบุญกับผู้ที่มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญ เป็นเจ้าภาพบวชพระมา ณ ที่นี้ ขอกุศลผลบุญนี้ จงได้เป็นพลวบัจจย ให้ทุกท่านมีความสุข เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ ธรรมสารสมบัติ และขอจงเป็นเหตุปัจจัย นำไปสู่การพ้นทุกข์อันเร็วพลันนี้ด้วยเทอญ สาธุ สาธุ สาธุ

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม

ไลน์โครงการบวช Line ID : @buat

นายสว่างพงษ์ เลหาวิชิตศักดิ์ (คุณพงษ์) 093-639-5293

นายฐิติพงศ์ ทองศรี (คุณต่อ) 081-445-8117

เว็บไซต์ www.buatwatpa.com

Facebook Page : กลุ่มนิสิตเก่า พุทธธรรมกรรณฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Facebook personal : นิสิตเก่า พุทธธรรมกรรณฐาน

Youtube : คลิปสั้นธรรมะพระป่ากรรณฐาน

ช่อง “กลุ่มนิสิตเก่า พุทธธรรมกรรณฐาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”

คำขอบวชชี

(กล่าวเอง) เอสาหัง ภัันเต, สุจิระปะริณิพพุตัมปิ, ตัง ภาคะวันตัง สาระณัง คัจฉามิ,
ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ, ปัพพัชชัง มัง ภัันเต สังโฆ ธาเรตุ, อชชะตักเค ปาณูปะตัง,
สาระณัง คะตา ฯ

คำอาราธนาศีล ๘

(กล่าวเอง) มะยัง ภัันเต ติสระเณนะ สะหะ อัญฐะ สีลานิ ยาจาเม
ทุติยัมปิ มะยัง ภัันเต ติสระเณนะ สะหะ อัญฐะ สีลานิ ยาจาเม
ตะติยัมปิ มะยัง ภัันเต ติสระเณนะ สะหะ อัญฐะ สีลานิ ยาจาเม

นมการคาถา

(ว่าตามพระ) นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทเธสสะ (๓ จบ)

พุทเธัง สาระณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทเธัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทเธัง สาระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ

(พระท่านว่า) ติสระเณคะมะนัง นิฏฐิตัง (รับว่า) อามะ ภัันเต.

คำสมาทานศีล ๘

- (ว่าตามพระ) ๑ . ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
 ๒ . อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
 ๓ . อหิริโกหิโกสะริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
 ๔ . มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
 ๕ . สุราเมรัยเมถุนมึชชะปะมาทัฏฐาณา เวระมะณี สิกขาปะทังสะมาทิยามิ
 ๖ . วิกาสะโกชชะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
 ๗ . นัจจะคิตะวาทิตะวิสุกะทัตสะนะ มาลาคันธะวิเลปะนะ
 ธารณะ มัณฑะนะวิภูสะนัฏฐาณา เวระมะณี สิกขาปะทังสะมาทิยามิ
 ๘ . อุจจาสะยะนะมหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทังสะมาทิยามิ

(กล่าวเอง) อิมานิ อัญญะ สิกขาปะทานิ สะมาทิยามิ (๓ ครั้ง)

คำแปลคำสมาทานศีล ๘

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
 ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง และใช้คนอื่นให้ฆ่า
๒. อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
 ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการลักทรัพย์ด้วยตนเอง และใช้คนอื่นให้ลัก
๓. อหิริโกหิโกสะริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
 ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากกรรมอันเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการพูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ และพูดเพื่อเจ้อ

๕. สุราเมระยัมมัชชปะมาทัญญูฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการดื่มน้ำเมา อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

๖. วิกาละโภชนะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการบริโภคโภชนะในเวลาวิกาล คือตั้งแต่เที่ยงแล้วจนอรุณขึ้นใหม่

๗. นัจจะคีตะวาทิตะ วิสุกะทัสสะนะมาลาคันธะวิเลปะนะ ธารณะ มัณทะนะ วิภูสะนัญญูฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรี การละเล่นต่าง ๆ อันเป็นข้าศึกแก่กุศล ตลอดจนการลูบไล้ที่ตบแต่งร่างกายด้วยดอกไม้ของหอม เครื่องย้อม เครื่องทา

๘. อุจจาสะยะนะมหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการนอนที่นอนอันสูงใหญ่ ภายในยัดด้วยนุ่นและสำลี

อิมานิ อัญญะ สิกขาปะทานิ ทั้งหมดนี้คือหัวข้อที่จะต้องศึกษาและปฏิบัติ ๘ ประการ

ศีลนะสุคะตังยันติ

ศีล เป็นเหตุให้ถึงสุคติ

ศีลนะโภคะสัมปะทา

ศีล นั้นจักเป็นเหตุให้ได้มาซึ่ง โภคทรัพย์

ศีลเนนิพพุตยันติ

และศีลนั้นยัง จะเป็นเหตุให้ได้ไปถึง นิพพาน คือความดับเย็นจากกิเลส เครื่องเศร้าหมอง ทั้งปวง

ตัสมา สีสัง วิโสทะเย

เพราะฉะนั้น จึงทำจิตใจให้สะอาดหมดจดด้วยศีลตลอดกาลทุกเมื่อเถิด ฯ

ปฐมวัตถุกถาสูตฺร ว่าด้วยกถาวัตถุ ๑๐ ประการ

[๖๙] สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวันอารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ใกล้พระนครสาวัตถี.ก็สมัยนั้นแล ภิกษุเป็นอันมากกลับจากบิณฑบาตภายหลังภัตนั่งประชุมกันที่หอฉัน สนทนา**ติรัจฉานกถา** (ติรัจฉานกถาหรือเดรัจฉานกถา คือ คำพูดอันเป็นเครื่องปิดกั้นทางไปสวรรค์ และทางแห่งความหลุดพ้น ปิดกั้นการบรรลุนิพพาน เรื่องที่ไม่นำสัตว์ออกทุกข์ [เล่มที่ 38] พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ทสก-เอกาทสกนิบาต เล่ม ๕ - หน้า ที่ 217 อรรถกถาปฐมวัตถุกถาสูตฺรที่ ๙) เป็นอันมาก คือ

(๑) เรื่องพระราชา (๒) เรื่องโจร (๓) เรื่องมหาอำมาตย์ (๔) เรื่องกองทัพ

(๕) เรื่องภัย (๖) เรื่องการรบ (๗) เรื่องข้าว (๘) เรื่องน้ำ (๙) เรื่องผ้า

(๑๐) เรื่องที่นอน (๑๑) เรื่องดอกไม้ (๑๒) เรื่องของหอม (๑๓) เรื่องญาติ

(๑๔) เรื่องยาน (๑๕) เรื่องบ้าน (๑๖) เรื่องนิคม (๑๗) เรื่องนคร (๑๘) เรื่องชนบท

(๑๙) เรื่องสตรี (๒๐) เรื่องคนกล้าหาญ (๒๑) เรื่องถนน (๒๒) เรื่องทำน้ำ

(๒๓) เรื่องคนล่องลับไปแล้ว (๒๔) เรื่องเบ็ดเตล็ด (๒๕) เรื่องโลก

(๒๖) เรื่องทะเล (๒๗) เรื่องความเจริญและความเสื่อมด้วยประการนั้น ๆ.

ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จออกจากที่เรือนในเวลาเย็นเสด็จเข้าไปยังหอนั่ง ประทับนั่งบนอาสนะอันเขาตบแต่งไว้ครั้นแล้ว จึงตรัสถามภิกษุทั้งหลายว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เธอทั้งหลายนั่งประชุมสนทนากันด้วยเรื่องอะไรหนอ ก็แหละ กถาอะไรที่เธอทั้งหลายสนทนาค้างไว้.”

ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอประทานพระวโรกาสข้าพระองค์ทั้งหลาย กลับบิณฑบาตภายหลังภัต นั่งประชุมกันที่หอนั่งสนทนาซึ่งดิรัจฉานกถาเป็นอันมาก คือ สนทนาเรื่อง พระราชา เรื่องโจร เรื่องมหาอำมาตย์ เรื่องกองทัพ เรื่องภัย เรื่องการรบ เรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า เรื่องที่นอน เรื่องดอกไม้ เรื่องของหอม เรื่องญาติ เรื่องยาน เรื่องบ้าน เรื่องนิคม เรื่องนคร เรื่องชนบท เรื่องสตรี เรื่องคนกล้าหาญ เรื่องถนน เรื่องทำน้ำ เรื่องคนล่องลับไปแล้ว เรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องโลก เรื่องทะเล เรื่องความเจริญและความเสื่อมด้วยประการนั้น ๆ พระพุทธเจ้าข้า.”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย การที่เธอทั้งหลายสนทนากันถึงดิรัจฉานกถาเป็นอันมาก คือ สนทนาเรื่องพระราชา เรื่องโจรเรื่องมหาอำมาตย์ เรื่องกองทัพ เรื่องภัย เรื่องการรบ เรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า เรื่องที่นอน เรื่องดอกไม้ เรื่องของหอม เรื่องญาติ เรื่องยาน เรื่องบ้าน เรื่องนิคม เรื่องนคร เรื่องชนบท เรื่องสตรี เรื่องคนกล้าหาญ เรื่องถนน เรื่องทำน้ำ เรื่องคนล่องลับไปแล้ว เรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องโลก เรื่องทะเล เรื่องความเจริญและความเสื่อมด้วยประการนั้น ๆ นี้ ไม่สมควรแก่เธอทั้งหลายผู้เป็นกุลบุตรออกบวชเป็นบรรพชิตด้วยศรัทธาเลย

ภิกษุทั้งหลาย กถาวัตถุ ๑๐ ประการนี้ ๑๐ ประการเป็นไฉน คือ ภิกษุทั้งหลาย กถาวัตถุ ๑๐ ประการนี้แล (เรื่องที่ควรพูด เรื่องที่ควรนำมาสนทนากันในหมู่ภิกษุ)

- อับปิจฉกถา เรื่องความมักน้อย ถ้อยคำที่ชักชวนให้มีความปรารถนาน้อย
- สันตุฏฐิกถา เรื่องความสันโดษ ถ้อยคำที่ชักชวนให้มีความสันโดษ ไม่ชอบฟุ้งเฟ้อหรือปรนเปรอ
- ปวิเวกกถา เรื่องความสงัด ถ้อยคำที่ชักชวนให้มีความสงัดกายใจ
- อสังสัคคกถา เรื่องความไม่คลุกคลี ถ้อยคำที่ชักชวนให้ไม่คลุกคลีด้วยหมู่
- วิริยารัมภกถา เรื่องการปรารภความเพียร ถ้อยคำที่ชักชวนให้มุ่งมั่นทำความเพียร

- สีสกถา เรื่องศีล ถ้อยคำที่ชักนำให้ตั้งอยู่ในศีล
- สมာธิกถา เรื่องสมาธิ ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำจิตมั่น
- ปัญญาถา เรื่องปัญญา ถ้อยคำที่ชักนำให้เกิดปัญญา
- วิมุตติกถา เรื่องวิมุตติ ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำใจให้พ้นจากกิเลสและความทุกข์
- วิมุตติญาณทัสสนกถา เรื่องความรู้ความเห็นในวิมุตติ ถ้อยคำที่ชักนำให้สนใจ และเข้าใจเรื่องความรู้ ความเห็นในภาวะที่หลุดพ้น จากกิเลสและความทุกข์

ภิกษุทั้งหลาย หากว่าเธอทั้งหลายยึดถือเอาถกวัตถุทั้ง ๑๐ ประการนี้แล้ว กล่าวเป็นถกไสริ เธอทั้งหลายพึงครอบงำเดชแม่ของพระจันทร์ และพระอาทิตย์ผู้มีฤทธิ์มีอำนาจมากอย่างนี้ ด้วยเดชได้ จะป่วยกล่าวไปใยถึงปริพาชกอัญญเดียรถีย์ทั้งหลายเล่า。”

ปฐมวัตถุกถาสูตฺร จ (ปฐมวัตถุกถาสูตฺร พระสุตตันตปิฎก อังคุตรนิกาย ทสก-เอกาทสกนิบาต พระไตรปิฎกและอรรถกถาแปล ฉบับมหายานกุฎราชวิทยาลัย เล่มที่ ๓๘) วชิรญาณวโรรส,กรมพระยา. นวโกวาท. พิมพ์ครั้งที่ ๗ กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหายานกุฎราชวิทยาลัย,๒๕๐๙

วัตร ๑๔

วัตร ๑๔ คือ ระเบียบวิธีการปฏิบัติต่างๆในสังคมความเป็นอยู่ของภิกษุ อันส่งเสริมให้
การบำเพ็ญสมณธรรม ดำเนินไปด้วยดีและเรียบร้อย

๑. อาคันตุกวัตร หน้าที่ของอาคันตุกะผู้เข้าไปสู่อาวาสอื่น ต้องมีความเคารพต่อสถานที่และ
ประเพณีตัวให้เหมาะสม เช่น ถอดรองเท้า หุบร่ม ห่มเฉวียงบ่า เดินไปหาภิกษุผู้อยู่ในาวาส
ทำความเคารพท่าน ถามถึงที่พัก ห้องน้ำ ห้องส้วม น้ำใช้น้ำฉัน ทำความสะอาดที่พักอาศัย
และประพฤติตนตามกฎกติกาของวัดเป็นต้น
๒. อวาสิกวัตร หน้าที่ของเจ้าอาวาส(เจ้าถิ่น)ที่จะต้องปฏิบัติต่อพระอาคันตุกะ เช่น หากภิกษุ
อาคันตุกะพรรษาแก่กว่ามา ให้ปูอาสนะ ตั้งน้ำล้างเท้า ลุกไปรับบาตรจีวร ถวายน้ำฉันน้ำใช้
กราบไหว้ บอกเรื่องต่างๆ เช่นห้องน้ำ ห้องส้วม โศจรบิณฑบาต และกติกาสงฆ์... ฯลฯ
๓. คมิกวัตร หน้าที่ของผู้เตรียมจะไปที่อื่น ก่อนออกเดินทางพึงเก็บเครื่องใช้สอยเช่น เตียง แก้ว
เสื่อ หมอน ผ้าห่ม เป็นต้นไว้ให้ดี ปิดประตูหน้าต่าง ฝากหรือคืนเสนาสนะให้ภิกษุสามเณร
อุบาสก หรือ คนของวัด(ให้)ช่วยดูแลแล้วจึงเดินทาง... ฯลฯ
๔. อนุโมทนาวัตร ทรงอนุญาตให้อนุโมทนาในที่ฉัน วิธีอนุโมทนา ให้พระภิกษุผู้เป็นเถระอนุโมทนา
หากทายกนิมนต์ภิกษุหนุ่มให้อนุโมทนา ต้องบอกหรือขอโอกาสพระเถระก่อน ในขณะที่ภิกษุ
อื่น อนุโมทนาอยู่ หากมีเหตุจำเป็นเช่นปวดอุจจาระ ถ้าจะลุกไป ต้องลาพระภิกษุผู้นั่งใกล้ก่อน
... ฯลฯ
๕. ภัตตควัตร ธรรมเนียมในโรงฉัน หรือเมื่อไปฉันในบ้าน ต้องนุ่งห่มให้เรียบร้อย เดินไปตามลำดับ
อาวุโส ไม่เบียดกัน ปฏิบัติตามเสขียววัตรทุกข้อ ไม่นั่งเบียดพระเถระ ฯลฯ
๖. บิณฑจาริกวัตร ระเบียบประเพณีในเวลาออกบิณฑบาต ให้ปฏิบัติตามเสขียววัตร เช่น นุ่งห่มให้
เรียบร้อย ซ้อนผ้าสังฆาฏิ ห่มคลุมกัณฑ์รังคัม กลอกบาตร ถือบาตรในจีวร กำหนดทางเข้าออก
ไม่ยืนใกล้หรือไกลจากผู้ให้นัย อย่ามองหน้าผู้ถวายรูปใดกลับก่อนปูอาสนะ ตั้งน้ำล้างเท้า
ตั้งน้ำใช้น้ำฉัน... ฯลฯ
๗. อรัญญิกวัตร ระเบียบของผู้อยู่ป่า ก่อนออกบิณฑบาตเก็บเครื่องใช้สอยไว้ในกุฏิ ปิดประตู
หน้าต่างให้เรียบร้อย จัดหาน้ำใช้น้ำฉันมาเตรียมไว้ เรียนรู้ทิศต่างๆและการเดินทางของ
ดวงดาว เพื่อป้องกันการหลงทาง... ฯลฯ

๘. เสนาสนวัตร วิธีดูแลที่อยู่อาศัย ให้ทำความสะอาดอยู่เสมอ ให้เคลื่อนย้ายบริขารด้วยความระมัดระวังอย่าให้กระทบครูดสีพื้นประตูหน้าต่าง ถ้ากุฏิเก่าให้ซ่อมแซม หากมีลมฝนแรงต้องปิดประตูหน้าต่าง... ฯลฯ
๙. ชั้นตาขรวัตร ข้อปฏิบัติในเรื่องไฟที่อบกายระงับโรค ทำความสะอาด ตั้งน้ำ ไม่เบียดชิด พระเถระ ไม่กีดกันอาสนะภิกษุหนุ่ม ปีนวดและสร่งน้ำแก่พระเถระ... ฯลฯ
๑๐. วัจกุฎีวัตร ระเบียบปฏิบัติในเวลาเข้าส้วม ถ่ายอุจจาระปัสสาวะแล้วต้องทำความสะอาดส้วมให้เรียบร้อย เข้าห้องส้วมตามลำดับที่มาถึงก่อนหลัง พาดจีวรไว้ที่ราวข้างนอก อย่าเลิกผ้าเข้าไป อย่าเบ่งแรง อย่าเลิกผ้าออกมา นั่งห่มเรียบร้อยแล้วจึงออก ถ้าส้วมสกปรกให้ทำความสะอาด ตักน้ำใส่ไว้ให้เต็ม... ฯลฯ
๑๑. อุปัชฌายวัตร วิธีปฏิบัติของสังฆวิहारิก(ลูกศิษย์)ต่ออุปัชฌาย์ เข้าไปรับใช้ถวายน้ำล้างหน้า บ้วนปาก ช่วยนุ่งห่มจีวรให้ ซักผ้า ล้างบาตร ทำความสะอาดกุฏิ รับยาม ถ้าเดินทางร่วมกับท่าน ไม่ควรเดินใกล้หรือไกลเกินไป ไม่พูดสอดแทรกขณะท่านพูดอยู่ จะทำอะไรต้องถามท่านก่อน จะไปไหนต้องกราบลา ป้องกันอาบัติให้ท่าน เอาใจใส่ยามอาพาธ... ฯลฯ
๑๒. สังฆวิहारิกวัตร ข้อที่อุปัชฌาย์จะมีต่อศิษย์ เช่น อนุเคราะห์ด้วยพระธรรมวินัย อบรมสั่งสอนอยู่เนืองๆ ให้บริขารเครื่องใช้ ถ้าศิษย์อาพาธให้อุปัชฌาย์ปฏิบัติต่อศิษย์ดังในอุปัชฌาย์เช่นกัน เป็นต้น
๑๓. อาจารย์วัตร วิธีปฏิบัติต่ออาจารย์ อันเตवासิก(ศิษย์)ผู้ถือนิสัยอยู่ด้วยอาจารย์ ฟังปฏิบัติต่ออาจารย์ดังอุปัชฌายวัตร
๑๔. อันเตवासิกวัตร วิธีปฏิบัติต่อ อันเตवासิก(ศิษย์) อาจารย์ผู้ให้นิสัยฟังปฏิบัติชอบ สงเคราะห์ศิษย์ดังสังฆวิहारิกวัตรทุกประการ

ชุดงควัตร (ชุดงค์ ๑๓)

ชุดงควัตร คือข้อปฏิบัติที่เข้มงวดเป็นพิเศษ เพื่อความขัดเกลากิเลสอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงบังคับให้ภิกษุถือปฏิบัติ ใครจะปฏิบัติหรือไม่ก็ได้ ผู้ที่จะปฏิบัติชุดงควัตรนั้น สามารถเลือกได้เองตามความสมัครใจว่าจะปฏิบัติข้อใดบ้าง เป็นเวลานานเท่าใด เมื่อจะถือปฏิบัติก็เพียงแต่กล่าวคำสมาทานชุดงควัตรข้อที่ตนเลือก แล้วก็เริ่มปฏิบัติได้เลย ชุดงควัตรมี ๑๓ ข้อ (๓ หมวด) คือ

หมวดที่ ๑ จีวรปฏิสังยุตต์ (เกี่ยวกับจีวร)

๑.) การถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตร คือการใช้แต่ผ้าเก่าที่คนเขาทิ้งเอาไว้ตามกองขยะบ้าง ข้างถนนบ้าง ผ้าห่อศพบ้าง นำผ้าเหล่านั้นมาซัก ย้อมสี เย็บต่อกันจนเป็นผืนใหญ่แล้วนำมาใช้ งดเว้นจากการใช้ผ้าใหม่ทุกชนิด (บังสุกุล = คลุกฝุ่น)

๒.) การถือผ้า ๓ ผืน (ไตรจีวร) เป็นวัตร คือการใช้ผ้าเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น อันได้แก่ สบง(ผ้าถุง) จีวร(ผ้าห่ม) สังฆาฏิ(ผ้าสารถีประโยชน์ เช่น คลุมกันหนาว ปูนั่ง ปูนอน ปิดฝุ่น ใช้แทนสบง หรือจีวร เพื่อซักผ้าเหล่านั้น ปัจจุบันภิกษุไทยมักใช้พาดบ่าเมื่อประกอบพิธีกรรม)

หมวดที่ ๒ ปินทปาทปฏิสังยุตต์ (เกี่ยวกับบิณฑบาต)

๓.) การถือบิณฑบาตเป็นวัตร คือการบริโภคอาหารเฉพาะที่ได้มาจากการรับบิณฑบาตเท่านั้น ไม่บริโภคอาหารที่คนเขานิมนต์ไปฉันตามบ้าน

๔.) ถือการบิณฑบาตตามลำดับบ้านเป็นวัตร คือจะรับบิณฑบาตโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่เลือกว่าเป็นบ้านคนรวยคนจน ไม่เลือกว่าอาหารดีไม่ดี มีใครใส่บาตรก็รับไปตามลำดับ ไม่ข้ามบ้านที่ไม่ถูกใจไป

๕.) ถือการฉันในอาสนะเดียวเป็นวัตร คือ ในแต่ละวันจะบริโภคอาหารเพียงครั้งเดียว เมื่อนั่งแล้วก็ฉันจนเสร็จ หลังจากนั้นก็จะไม่บริโภคอาหารอะไรอีกเลย นอกจากน้ำดื่ม

๖.) **ถือการฉันในบาตรเป็นวัตร** คือจะนำอาหารทุกชนิดที่จะบริโภคในมือนั้น มารวมกันในบาตร แล้วจึงฉันอาหารนั้น เพื่อไม่ให้ติดในรสชาติของอาหาร

๗.) **ถือการห้ามภัตที่ถวายภายหลังเป็นวัตร** คือเมื่อรับอาหารมากพอแล้ว ตัดสินใจว่าจะไม่รับอะไรเพิ่มอีกแล้ว หลังจากนั้นถึงแม้มีใครนำอะไรมาถวายเพิ่มอีก ก็จะไม่รับอะไรเพิ่มอีกเลย ถึงแม้ว่าอาหารนั้นจะถูกใจเพียงใดก็ตาม

หมวดที่ ๓ เสนาสนปฏิบัติสังยุตต์ (เกี่ยวกับเสนาสนะ)

๘.) **ถือการอยู่ป่าเป็นวัตร** คือจะอยู่อาศัยเฉพาะในป่าเท่านั้น จะไม่อยู่ในหมู่บ้านเลย เพื่อไม่ให้ความพลุกพล่านวุ่นวายของเมืองรบกวนการปฏิบัติ หรือเพื่อป้องกันการพอกพูนของกิเลส

๙.) **ถือการอยู่โคนไม้เป็นวัตร** คือจะพักอาศัยอยู่ใต้ต้นไม้เท่านั้น งดเว้นจากการอยู่ในที่มีหลังคาที่สร้างขึ้นมามุงบัง

๑๐.) **ถือการอยู่กลางแจ้งเป็นวัตร** คือจะอยู่แต่ในที่กลางแจ้งเท่านั้น จะไม่เข้าสู่ที่มุงบังใดๆ เลย แม้แต่โคนต้นไม้ เพื่อไม่ให้ติดในที่อยู่อาศัย

๑๑.) **ถือการอยู่ในป่าช้าเป็นวัตร** คือจะงดเว้นจากที่พักอันสุขสบายทั้งหลาย แล้วไปอาศัยอยู่ในป่าช้า เพื่อจะได้ระลึกถึงความตายอยู่เสมอ ไม่ประมาท

๑๒.) **ถือการอยู่ในเสนาสนะที่เขาจัดไว้ให้เป็นวัตร** คือเมื่อใครชี้ให้ไปพักที่ไหน หรือจัดที่พักอย่างไรก็ได้ ให้ ก็พักอาศัยในที่นั้นๆ โดยไม่เลือกว่าสะดวกสบาย หรือถูกใจหรือไม่ และเมื่อมีใครขอให้สละที่พักที่กำลังพักอาศัยอยู่นั้น ก็พร้อมจะสละได้ทันที

๑๓.) **ถือการนั่งเป็นวัตร** คือจะงดเว้นอิริยาบถนอน จะอยู่ใน ๓ อิริยาบถเท่านั้น คือ ยืน เดิน นั่ง จะไม่เอนตัวลงให้หลังสัมผัสพื้นเลย ถ้าวางมากก็จะใช้การนั่งหลับเท่านั้น เพื่อไม่ให้เพลิดเพลिनในการนอน

ภัยของพระภิกษุ

สิ่งที่น่ากลัวเรียกกันว่า “ภัย” คนที่ลงไปใต้น้ำมีภัย ๔ อย่าง พระภิกษุที่บวชก็มีภัย ๔ อย่าง เหมือนกัน ตามที่ปรากฏในอุหมิภยสูตร อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต เล่มที่ ๒๑ มีใจความว่า

๑. อุมิภย (ภัยจากคลื่น)

กุลบุตรบางคนในโลกนี้มีศรัทธาออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต คิดว่า “เราถูกความเกิด ความแก่ ความตาย ความเศร้าโศก ความคร่ำครวญ ความทุกข์กาย ความทุกข์ใจ ความคับแค้นใจครอบงำ ตกอยู่ในกองทุกข์ มีทุกข์ประดังเข้ามาไฉนหนอ การทำกองทุกข์ทั้งหมดนี้ให้สิ้นสุดจะพึงปรากฏ” เพื่อนพรหมจรรย์ ตักเตือนพร่ำสอนเธอผู้บวชแล้วนั้นว่า “เธอพึงก้าวไป ถอยกลับ แลดู เหลียวดู คู้เข้า เหยียดออก ครองสังฆาภิ บาตรและจีวรอย่างนี้” เธอคิดอย่างนี้ว่า “เมื่อก่อนเราเป็นคฤหัสถ์ มีแต่ตักเตือนพร่ำสอนผู้อื่น ก็พระภิกษุเหล่านี้มีอายุครราวลูกคราวหลานของเรา ยังจะมาตักเตือนพร่ำสอน” เธอขุ่นเคือง ไม่พอใจบอกคืน (ลา) สิกขากลับมาเป็นคฤหัสถ์ คำว่า อุมิภย นี้เป็นชื่อเรียก **ความโกรธและความคับแค้นใจ**

๒. มภิลภย (ภัยจากจระเข้)

กุลบุตรบางคนในโลกนี้มีศรัทธาออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต คิดว่า “เราถูกความเกิด ความแก่ ความตาย ความเศร้าโศก ความคร่ำครวญ ความทุกข์กาย ความทุกข์ใจ ความคับแค้นใจครอบงำ ตกอยู่ในกองทุกข์ มีทุกข์ประดังเข้ามาไฉนหนอ การทำกองทุกข์ทั้งหมดนี้ให้สิ้นสุดจะพึงปรากฏ” เพื่อนพรหมจรรย์ตักเตือนพร่ำสอนเธอผู้บวชแล้วนั้นว่า “สิ่งนี้เธอพึงฉัน พึงบริโภคน พึงลิ้ม พึงดื่มสิ่งนี้เธอไม่พึงฉัน ไม่พึงบริโภคน ไม่พึงลิ้ม ไม่พึงดื่ม สิ่งเป็นกัปปิยะ(สิ่งที่ควรแก่พระภิกษุ) เธอพึงฉัน พึงบริโภคน พึงลิ้ม พึงดื่ม สิ่งเป็นอกัปปิยะ(สิ่งที่ไม่ควรแก่พระภิกษุ) เธอไม่พึงฉัน ไม่พึงบริโภคนไม่พึงลิ้ม ไม่พึงดื่ม เธอพึงฉัน พึงบริโภคน พึงลิ้ม พึงดื่มในเวลา เธอไม่พึงฉัน ไม่พึงบริโภคน ไม่พึงลิ้ม ไม่พึงดื่มนอกเวลา” เธอคิดอย่างนี้ว่า “เมื่อก่อนเราเป็นคฤหัสถ์ เคี้ยวกิน บริโภคน ลิ้ม ดื่มสิ่งที่เราต้องการ ไม่เคี้ยวกิน ไม่บริโภคน ไม่ลิ้ม ไม่ดื่มสิ่งที่เราไม่ต้องการ กิน บริโภคน ลิ้ม ดื่มทั้งสิ่งเป็นกัปปิยะและสิ่งเป็นอกัปปิยะ ทั้งในเวลาและนอกเวลา สิ่งใดที่ประณีตไม่ว่าจะเป็นของเคี้ยวหรือของบริโภคนที่คบหบดีผู้มีศรัทธาถวายแก่เราทั้งในเวลาและนอกเวลา พระภิกษุเหล่านี้ทำเหมือนปิดปากแม้นในสิ่งของเหล่านั้น” เธอขัดเคือง ไม่พอใจ บอกคืนสิกขากลับมาเป็นคฤหัสถ์ คำว่า มภิลภย นี้เป็นชื่อเรียก **ความเป็นคนเห็นแก่ปากท้อง**

๓. อาวัฏฏภัย (ภัยจากน้ำวน)

กุลบุตรบางคนในโลกนี้มีศรัทธาออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต คิดว่า “เราถูกความเกิด ความแก่ ความตาย ความเศร้าโศก ความคร่ำครวญ ความทุกข์กาย ความทุกข์ใจ ความคับแค้นใจครอบงำ ตกอยู่ในกองทุกข์ มีทุกข์ประดังเข้ามาโดนหนอ การทำกองทุกข์ทั้งหมดนี้ให้สิ้นสุดจะพึงปรากฏ” เธอบวชอยู่อย่างนี้ ในเวลาเช้าครองอันตราสกถือบาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตตามหมู่บ้านหรือตำบล ไม่รักษา กาย วาจา ใจ มีสติไม่ตั้งมั่น ไม่สำรวมอินทรีย์ เธอเห็นคหบดีหรือบุตรคหบดีในหมู่บ้านหรือตำบลนั้น เอิบอิ่ม พรั่งพร้อม บำเรอตนอยู่ด้วยกามคุณ ๕ คิดอย่างนี้ว่า

“เมื่อก่อนเราเป็นคฤหัสถ์ เอิบอิ่ม พรั่งพร้อม บำเรอตนอยู่ด้วยกามคุณ ๕ โภคทรัพย์ในตระกูลของเราก็มีอยู่พร้อม เราสามารถใช้สอยโภคทรัพย์และทำบุญได้ ทางที่ดี เราบอกคณสิขากลับมาเป็นคฤหัสถ์ ใช้สอยโภคทรัพย์และทำบุญ” เธอบอกคณสิขากลับมาเป็นคฤหัสถ์ คำว่า อาวัฏฏภัย นี้เป็นชื่อเรียก กามคุณ ๕

๔. สุกุภภัย (ภัยจากปลาร้าย)

กุลบุตรบางคนในโลกนี้มีศรัทธาออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต คิดว่า “เราถูกความเกิด ความแก่ ความตาย ความเศร้าโศก ความคร่ำครวญ ความทุกข์กาย ความทุกข์ใจ ความคับแค้นใจครอบงำ ตกอยู่ในกองทุกข์ มีทุกข์ประดังเข้ามาโดนหนอ การทำกองทุกข์ทั้งหมดนี้ให้สิ้นสุดจะพึงปรากฏ” เธอบวชอยู่อย่างนี้ ในเวลาเช้าครองอันตราสกถือบาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตตามหมู่บ้านหรือตำบล ไม่รักษา กาย วาจา ใจ มีสติไม่ตั้งมั่น ไม่สำรวมอินทรีย์ เธอเห็นมาตุคาม (สตรี) ในหมู่บ้านหรือตำบลนั้นนุ่งไม่เรียบบร้อยหรือห่มไม่เรียบบร้อย ราคะรวบวงจิตของเธอ เธอมีจิตฟุ้งซ่านเพราะราคะ จึงบอกคณสิขากลับมาเป็นคฤหัสถ์ คำว่า สุกุภภัย นี้เป็นชื่อเรียก มาตุคาม (ผู้หญิง)

ข้อควรรู้ : น้ำปานะ

บทสีกขาบทศีลที่ว่า วิกาลโภชนา ได้แก่ การบริโภคอาหาร เมื่อล่วงเลยเวลาเที่ยงตรง, การบริโภคอาหารเมื่อล่วงเลยเวลาเที่ยง ก็คือการบริโภคอาหารเมื่อล่วงเลยเวลาที่ทรงอนุญาตไว้ คือ เจตนางดเว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล

วิกาลโภชนมีองค์แห่งการเกิด ๔ ประการ (องค์ที่ทำให้เกิดองค์ศีลข้อวิกาลโภชนาต่อแตกทำลาย

๑. วิกาล เป็นเวลาวิกาล คือตั้งแต่เที่ยงวันไปแล้ว
๒. ยาวกาลิกิ ของนั้นเป็นของเคี้ยวของฉันที่ทรงอนุญาตให้กินได้ก่อนเที่ยงวัน
๓. อชฺโณทรณิ มีการกลืนลงลำคอคงไป
๔. อนุมมตตกตา ไม่ใช่คนบ้า

(ขุททก.อ ๑/๓/๔๒, อ.อ. ๑/๓/๔๐๑)

หลังจากเที่ยงวันไปแล้ว นอกจากน้ำเปล่าบริสุทธิ์แล้ว ผู้รักษาอุโบสถสามารถกลืนน้ำปานะดับกระหายหรือบรรเทาความหิวได้

น้ำที่ไม่ทรงอนุญาต ต้มแล้วองค์อุโบสถต้องแตกทำลาย

อกัปปิยานะอนุโลม หรือ เครื่องต้มที่ไม่พึงต้ม คือ น้ำปานะที่ไม่สมควร ภิภษุต้มในเวลาวิกาลไม่ได้ ถ้าต้มต้องอาบัติปาจิตตีย์ ได้แก่

น้ำแห่งรัญชาติ (ข้าว) ๗ ชนิด คือ ข้าวสาลี ข้าวเปลือก ข้าวเหนียว ข้าวละมาน ข้าวฟ่าง ลูกเดือย และหญ้ากั๊ก

น้ำแห่งมหาผล (ผลไม้ใหญ่) ๘ ชนิด คือ ผลตาล มะพร้าว ขนุน สาเก น้ำเต้า พักเขี้ยว แดงไท แดงโม และ พักทอง

น้ำแห่งปรัณชาติ ได้แก่ ถั่วชนิดต่าง ๆ มีถั่วเหลือง ถั่วเขียว ถั่วดำ และงา เป็นต้น แม้จะต้มจะกรอง ทำเป็นเครื่องต้มชนิดต่าง ๆ ก็ย่อมเป็นอาบัติปาจิตตีย์

นม ท่านจัดเป็นอาหารอันประณีต ภิภษุสามเณรไม่พึงฉันยามวิกาล แม้จะผสมกับเครื่องต้มต่างๆ ก็ไม่ควร หากฉัน ก็ย่อมต้องอาบัติปาจิตตีย์

ดังนั้น พึงสรุปได้ว่า ผู้หวังความบริสุทธิ์ของอุโบสถมีองค์ ๘ นั้น ก็ต้องพึงงดเว้นเครื่องต้มที่ทรงห้ามแก่ภิภษุทั้งหลายในยามวิกาลด้วย

น้ำปานะ ได้แก่ เครื่องดื่ม หรือ น้ำสำหรับดื่มที่คั้นจากผลไม้ ที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตแก่ พระภิกษุให้รับประทานแล้วสามารถเก็บไว้ฉันได้ตลอด ๑ วัน ๑ คืน ตั้งแต่เที่ยงถึงรุ่งอรุณวันใหม่ เรียกว่า **ยามกาลิก** ทรงอนุญาตไว้ ๘ อย่าง

๑. อัมพะปานะ น้ำมะม่วง
๒. ชัมพุปานะ น้ำชมพูหรือน้ำหว่า
๓. โจจะปานะ น้ำกล้วยมีเมล็ด
๔. โมจะปานะ น้ำกล้วยไม่มีเมล็ด
๕. มะธุกะปานะ น้ำมะทรงต้องเจือด้วยน้ำจิงควร
๖. มุททิกะปานะ น้ำลูกจันทน์หรือองุ่น
๗. สาธุกะปานะ น้ำเหง้าบัว
๘. ฝารุสะกะปานะ น้ำมะปรางหรือลิ้นจี่

นอกจากน้ำปานะ ๘ อย่างแล้ว ท่านยังอนุญาตน้ำที่จะอนุโลมตามน้ำปานะไว้อีก เรียกว่า **กัปปิยปานะ** อนุโลม คือน้ำปานะที่สมควร ซึ่งฉันได้โดยไม่เป็นอาบัติในเวลาวิกาล ได้แก่ น้ำปานะแห่งผลไม้เล็ก เช่น ลูกหวาย มะขาม มะงั่ว มะขวิด สะคร้อ และเล็บเหยี่ยว เป็นต้น

นอกจากนี้ยังอนุญาตให้ฉันน้ำปานะเหล่านั้นผสมกับน้ำตาล แล้วเคี้ยวไฟจนเข้มข้น (ยกเว้นที่ทำจากถั่วและนม) สามารถฉันได้ จัดเป็น **อัปปุพหาริก** เช่น น้ำอัดลมในสมัยนี้ แม้่น้ำผลไม้สำเร็จรูป เช่น น้ำองุ่นที่กรองเนื้อออกดีแล้วก็ดื่มได้

ดังนั้น พึงสรุปได้ว่า ผู้หวังความบริสุทธิ์ของอุโบสถมืองค์ ๘ นั้น ก็ต้องพึงงดเว้นเครื่องดื่มที่ทรงห้ามแก่ภิกษุทั้งหลายในยามวิกาลด้วย

ที่มา: <http://www.siamsouth.com/smf/index.php?topic=๘๐๖๒.๐>

ประวัติพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน)

ชาติภูมิ

หลวงตา ถิ่นกำเนิดในครอบครัวชาวนาแห่งสกุล “โลหิตดี” ณ ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี เมื่อวันอังคารที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ ตรงกับวันขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๙ ปีฉลู บิดาชื่อ “นายทองดี” มารดาชื่อ “นางแพง” ได้ให้มงคลนามว่า “บัว”

วัยเด็ก

ขณะที่แม่ตั้งครรภ์นั้น ได้ปรารถนาขึ้นในครอบครัวและหมู่ญาติว่า “ธรรมดาทารกในครรภ์ เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้นมา ต้องดีบ้างไม่มากก็น้อยพอให้แม่รู้สึก แต่กับลูกคนนี้แปลกกว่าคนอื่น ตรงที่นอนนิ่งเงียบเหมือนไม่มีลมหายใจ จนบ่อยครั้งทำให้แม่คิดตกอกตกใจว่า “ไม่ใช่ตายไปแล้วหรือ? ทำไมจึงเงียบผิดปกติ” ครั้นเวลาจะตื่น ก็ตื่นผิดทารกทั่วไป คือตื่นเสียจนแม่เจ็บในท้อง ครั้นพอถึงระยะจะคลอด ก็เจ็บท้องอยู่ถึง ๓ วัน ก็ไม่เห็นว่าจะคลอดแต่อย่างใด ตอนเจ็บท้องอยู่นั้น ก็ชนิดจะเอาให้ล้มตายไปเลย เสร็จแล้วก็หายเจ็บไป จนกระทั่งคิดว่า ไม่ใช่ตายไปอีกแล้วหรือ? แล้วก็กลับตื่นขึ้นมาอีก

คุณตาของท่านทายถึงอุปนิสัยของท่านในครรรกว่า “ถ้าหากเป็นชาย ชอบไปทางไหน เรียกว่า ขาดเลยทีเดียว เป็นคนจิตใจหนักแน่น ลงได้ทำอะไรแล้ว ต้องจริงทุกอย่าง ไม่มีเหลวๆแหละๆ” เมื่อทารกคลอดออกมา มีสายรกพาดเฉวียงบ่าออกมาด้วย คุณตาเห็นดังนั้น จึงพูดขึ้นว่า “สายบาตรๆ” แล้วทำนายไว้เป็น ๓ อย่าง คือ

- ๑.สายบาตร ถ้าเป็นนักปราชญ์จะเหยียบแผ่นดินสะเทือน
- ๒.สายกำยำ ถ้าเป็นนายพราน ก็จะมีอำนาจลือลั่นสะท้านป่า
- ๓.สายโซ่ ถ้าเป็นโจร ก็เป็นประเภทคุกตารางแตก

การศึกษา

ท่านเป็นเด็กที่เรียนหนังสือเก่ง มีความขยัน อดทน และ มีความรับผิดชอบสูง จะเห็นได้จากผลการเรียนอันดีเยี่ยม โดยสอบได้ที่สองในชั้นประถมปีที่ ๑ พอขึ้นชั้นประถมปีที่ ๒, ที่ ๓ ก็สอบได้ที่หนึ่งมาโดยตลอด เมื่อเรียนจบชั้นประถมปีที่ ๓ ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับสูงสุดในสมัยนั้นแล้ว ท่านก็ไม่ได้เรียนต่อในชั้นใดอีกเลย

อุปนิสัย

ท่านมีอุปนิสัยถือความสัตย์ความจริง ทำอะไรก็ทำจริง เวลาทำการงานจะไม่อยากให้คนรู้คนเห็น แม้ในยามบวชเป็นพระแล้ว เวลาทำความเพียร ท่านไม่ยอมให้ใครเห็นได้ง่ายๆ ทำทางจงกรมหลบอยู่ในป่า และในยามค่ำคืนต้องรอนหมู่คณะขึ้นกุฏิหมดแล้ว ท่านจึงจะลงเดินจงกรม และที่เด่นมาก ก็คือ มีความทรหดอดทนเป็นเลิศ สังเกตได้จากการทำงานของท่าน จะทำไปเรื่อยๆจนเสร็จงาน ถ้าไม่มีมืด หรือไม่ใช่เวลากินข้าวกลางวัน ก็ไม่ยอมเลิก จนพวกน้องๆพากันมาบ่นให้พ่อแม่ฟังว่า “ถ้าพ่อแม่ไม่ไปทำงานด้วย พี่ชายทำงานไม่ยอมเลิกยอมหยุด ยิ่งกับว่า จะเอาให้น้องๆตายไปข้างหนึ่งเลยทีเดียวนะ”

มูลเหตุแห่งการบวช

เมื่อท่านมีอายุครบสมควรจะบวชได้แล้ว พ่อได้ปรารภเรื่องนี้ขึ้น ในขณะที่กำลังรับประทานอาหารว่า มีลูกชายหลายคน แต่ไม่มีลูกคนใดคิดบวชให้ พ่อให้ได้เห็นผ้าเหลืองก่อนตาย ได้ตายอย่างมีความสุข หายห่วง ลูกคนอื่นๆพ่อแม่สนใจพอจะอาศัยใคร มีแต่ท่านเท่านั้นที่พ่อแม่จะอาศัยได้

พ่อชมท่านว่า ลงได้ทำงานอะไรแล้วพอไว้ใจได้ทุกอย่าง พ่อทำยังสู้ไม่ได้ แต่พ่อพ่อขอให้บวชให้ทีไร ท่านไม่เคยตอบ ไม่เคยพูดเลย เหมือนไม่มีหูไม่มีปาก บทเวลาพ่อตายแล้ว จะไม่มีใครดูแลจากขึ้นมาจากหมอนรัก พ่อพูดว่า ถ้าพ่ออาศัยท่านไม่ได้แล้ว พ่อก็หมดหวัง เพราะลูกชายหลายคน พ่อหวังใจอาศัยท่านเท่านั้น

“พอพ่อว่าอย่างนั้น น้ำตาพ่อร่วงปูดปูด แม่เอง พอมองไปเห็นพ่อน้ำตาร่วง แม่ก็เลยน้ำตาร่วงเข้าอีกคน เราเห็นอย่างนั้น เกิดอาการสะเทือนใจทนดูอยู่ไม่ได้ ก็โดดออกจากวงรับประทานอาหาร ปูดปูดหนีไปเลย นั่นแหละ เป็นต้นเหตุให้เราตัดสินใจบวช...”

สู่ร่มกาสาวพัสตร์

ท่านได้บรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ วัดโยธานิมิตร บ้านหนองขอนกว้าง ตำบลหนองบัว อำเภอมือง จังหวัดอุดรธานี เมื่อวันที่อังคารที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๓๗ ตรงกับวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๗ ปีจอ พระอุปัชฌาย์คือ ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล) วัดโพธิสมภรณ์ อำเภอมือง จังหวัดอุดรธานี ได้ให้ฉายานามว่า “ญาณสมปนฺโน” แปลว่า “ผู้ถึงพร้อมด้วยญาณ”

ด้วยความที่เป็นคนมีอุปนิสัยจริงจัง คิดว่า “พอบวชแล้ว เราจะตั้งหน้าบวชให้สมบูรณ์แบบ ไม่ให้ตำหนิติเตียนเจ้าของได้ในหลักธรรมหลักวินัยข้อใดเลย เราจะเอาจริงเอาจังจนกระทั่งวันสึก กะไว้ยาวนาน ๒ ปี จะทำหน้าที่บวชให้สมบูรณ์ที่สุด จะเรียนหนังสืออะไรก็แล้วแต่เถอะ จะทำหน้าที่ให้สมบูรณ์”

แม่เรียนปริยัติ ก็ไม่ทิ้งเรื่องภาวนา

ท่าน ได้ไปถามคำถามจากท่านพระครู “กระผมอยากภาวนา จะให้ภาวนาอย่างไร?” “เออ! ให้ภาวนา พุทฺโธ นะ เราก็ภาวนา พุทฺโธ เหมือนกัน ท่านได้ฝึกหัดภาวนาอย่างไม่ลดละ แรกๆจิตใจก็ไม่สงบเท่าใดนัก แต่เมื่อทำอยู่หลายครั้งหลายหน จิตก็เริ่มสงบตัวลงไปโดยลำดับ จนกระทั่งเห็นความอัศจรรย์ของจิต

“เมื่อเรียนธรรมะไปตรงไหน มันสะดุดใจเข้าไปเรื่อยๆ นับตั้งแต่ นวโกวาท ที่เป็นพื้นฐานแห่งการศึกษาเบื้องต้น ยิ่งได้อ่านพุทธประวัติ ทำให้เกิดความสดสังเวช สงสารพระพุทธองค์ ในเวลาที่ทรงลำบาก เพราะทรมานพระองค์เองก่อนตรัสรู้ธรรม จนถึงกับน้ำตาร่วงไปเรื่อยๆ พออ่านจบ เกิดความสดใจอย่างยิ่ง ในความพากเพียรของพระองค์ซึ่งเป็นกษัตริย์ทั้งองค์ ทรงสละราชสมบัติออกทรงผนวช

เป็นคนขอทานล้วนๆ ซึ่งสมัยนั้นไม่มีศาสนา คำว่าการให้ทานได้บุญอย่างนั้น การรักษาศีลได้บุญอย่างนี้ไม่เคยมี พระองค์ก็ต้องเป็นคนอนาถา และขอทานเขามาโดยตรง และฝึกอบรมพระองค์เต็มพระสติกำลังทุกวิถีทาง เป็นเวลา ๖ ปี ถึงได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา

ใน ขณะที่อ่านประวัติของพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ธรรม รู้สึกอัศจรรย์อย่างยิ่ง ถึงกับน้ำตาร่วงเช่นเดียวกัน เมื่อได้อ่านประวัติของพระสาวกอรหันต์ทั้งหลาย ที่ท่านออกมาจากสกุลต่างๆกัน ตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ มหาเศรษฐี กุฎุมพี พ่อค้า ประชาชน ตลอดคนธรรมดา ท่านกล่าวว่า

“...องค์ ไหนออกมาจากสกุลใด หลังจากได้รับพระโอวาทจากพระพุทธเจ้าแล้ว ต่างก็ไปบำเพ็ญในป่าในเขาอย่างเอาจริงเอาจัง เดี่ยวองค์นั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์อยู่ที่นั่น องค์นั้นสำเร็จอยู่ในป่านั้น ในเขาภูกันนั้น ในถ้ำนั้น ในท่าเลนี้มีแต่ที่สงบสงัด ก็เกิดความเชื่อเลื่อมใสขึ้นมา ทำให้ใจหมั่นตัว เรื่องภายนอกก็ค่อยจืดไปจางไป...”

“...ทีแรกก็คิดจะไปสวรรค์ ไปพรหมโลก พออ่านประวัติพระสาวกหลายๆเข้า มันไม่อยากจะไปละสิ อยากไปนิพพาน สุดท้ายก็อยากไปแต่ นิพพานอย่างเดียว อยากเป็นพระอรหันต์อย่างเดียวเท่านั้น ไม่มีเปอร์เซ็นต์อื่นเข้ามาเจือปนเลย ที่นี้จิตมันก็พุ่งลงตรงนั้น ลงช่องเดียว ความตั้งใจเดิมว่าจะบวชเพียง ๒ พรรษา แล้วละสิกขาลาเพศไปนั้น ค่อยจืดจางลงไปทุกขณะ กลับเพิ่มพูนความยินดีในเพศนักบวชมาก เข้าไปทุกที เรื่องธรรมะก็รู้สึกศุติศุติยิ่งขึ้นเรื่อยๆ จิตใจก็เปลี่ยนแปลงไป...”

ด้วยเหตุนี้เอง ในระยะต่อมาท่านจึงได้ออกจากบ้านตาด ไปศึกษาเล่าเรียนในที่ต่างๆ จนกระทั่งได้ตั้งสัจจอธิษฐานไว้เลยว่า “เมื่อจบเปรียญ ๓ ประโยคแล้ว จะออกปฏิบัติโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ไม่มีข้อแม้ ไม่มีเงื่อนไข เพราะอยากพ้นทุกข์เหลือกำลัง อยากเป็นพระอรหันต์นั่นเอง”

แต่ถึงกระนั้น ก็ยังอดสงสัยไม่ได้ว่า “เวลานี้มรรคผลนิพพาน จะมีอยู่เหมือนครั้งพุทธกาลหรือไม่?” ท่านได้เก็บความสงสัยนี้ฝังอยู่ภายในใจ เพราะไม่สามารถจะระบายให้ผู้ใดฟังได้ เป็นเหตุให้ท่านมุ่งหวังอยากพบ ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ซึ่งท่านเคยได้ยินชื่อเสียงมานาน และเชื่อมั่นอยู่ภายในใจลึกๆ ว่า ท่านพระอาจารย์มั่น จะสามารถแก้ข้อสงสัยนี้ได้

ใน ปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ท่านเรียนจบปริยัติที่วัดเจติยหลวง นับได้ ๗ พรรษาพอดี โดยสอบได้ทั้งนักธรรมเอก และเปรียญ ๓ ประโยค ในปีเดียวกัน ท่านเล่าว่า “ในช่วงเรียนปริยัติ อยู่ ๗ ปี การปฏิบัติไม่ค่อยเต็มที่เท่าใดนัก เป็นเพียงสงบเล็กๆน้อยๆธรรมดาๆ มีเพียง ๓ หน ที่จิตลงถึงขนาดอัศจรรย์เต็มที่ คือ ลง ก๊ก เต็มที่แล้วอารมณ์อะไรขาดหมดในเวลานั้น เหลือแต่รู้อันเดียว กายก็หายเจ็บเลย..”

ครั้ง เมื่อเรียนจบแล้ว ท่านระลึกถึงคำสัจที่ตั่งไว้แต่ต้น จึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหาโอกาสราบลาพระเถระผู้ใหญ่ อาจารย์ของท่าน พอดีท่านรับนิมนต์ไปต่างจังหวัด จึงถือโอกาสนั้นเข้านมัสการกราบลาสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ติสโส อ้วน) ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดบรมนิวาสในขณะนั้น ท่านก็ยินดียินยอมให้ไป

ออกปฏิบัติเต็มตัว เป็นตายฝากไว้กับธรรม

ท่านออกเดินทางมุ่งสู่จังหวัดนครราชสีมา โดยพกหนังสือปาฏิโมกข์เพียงเล่มเดียวติดยามไปเท่านั้น และเข้าจำพรรษาที่วัดในอำเภอจักราช เป็นปีพรรษาที่ ๘ ท่านเร่งทำความเพียรทั้งวันทั้งคืน ตั้งแต่มาถึงที่แรกจนตลอดพรรษา

“คราวนี้จะเอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มเหตุเต็มผล เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย อย่างอื่นไม่หวังทั้งหมด หวังความพ้นทุกข์อย่างเดียวเท่านั้น จะให้พ้นทุกข์ในชาตินี้แน่นอน ขอแต่เพียงท่านผู้หนึ่งผู้ใดได้ชี้แจงให้เราทราบ เรื่องมรรคผลนิพพาน ว่า มีอยู่จริงเท่านั้น เราจะมอบกายถวายชีวิตต่อท่านผู้นั้น และมอบกายถวายชีวิตต่ออรรถต่อธรรม ด้วยข้อปฏิบัติอย่างไม่ให้อะไรเหลือหลอเลย ตายก็ตายไปกับข้อปฏิบัติ ไม่ได้ตายด้วยความถอยหลัง จิตปักลงเหมือนหินหัก”

ท่านออกเดินทางจากจังหวัดนครราชสีมา มุ่งหน้าไปจังหวัดอุดรธานี ตั้งใจว่าจะไปจำพรรษาที่ท่านพระอาจารย์มั่น ที่วัดป่าโนนนิเวศน์ แต่ก็ไม่ทันท่าน เพราะท่านรับนิมนต์ไปจังหวัดสกลนครเสียก่อน ท่านจึงไปพักที่วัดทุ่งสว่าง จังหวัดหนองคาย พอตีมีพระมาจากวัดบ้านโคกนามน เล่าให้ฟังว่า “ท่านพระอาจารย์มั่นคุณมาก ไม่เพียงแต่คุณเท่านั้น พอไล่ได้ ก็ไล่หนีเลย”

ท่านฟังแล้วรู้สึกถึงจิตถึงใจกับความเด็ดของท่านพระอาจารย์มั่น และแอบคิดอยู่แต่ผู้เดียวในใจว่า “...อาจารย์องค์นี้ละ จะเป็นอาจารย์ของเรา ต้องให้เราไปเห็นเอง ท่านจะดูแลแบบไหน ครูบาอาจารย์ชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศไทยมานานขนาดนี้ จะดูค่าขบไล่ไสส่งโดยหาเหตุผลไม่ได้ นี่ เป็นไปไม่ได้...”

พบท่านพระอาจารย์มั่น

ท่านพักอยู่ที่วัดทุ่งสว่าง ประมาณ ๓ เดือน พอถึงเดือนพฤษภาคม ๒๔๘๕ เป็นพรรษาที่ ๙ ของท่าน ก็ออกเดินทางจากหนองคาย ไปสกลนคร เพื่อมุ่งสู่ท่านพระอาจารย์มั่น ซึ่งพักอยู่ที่บ้านโคก ตำบลตองโขบ อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

พอได้โอกาสจึงได้เข้ากราบเรียนถวายตัวเป็นศิษย์ และเรียนให้ท่านทราบถึงที่มาที่ไปพอท่านได้รู้จัก พอกราบเรียนเสร็จ ก็ครุ่นคิดวิตกกังวลอยู่ภายในใจ “ไม่อยากจะยินเลย คำที่ว่า ที่นี้เต็มแล้ว รับไม่ได้แล้ว กลัวว่าหัวอกจะแตก...” สักครู่หนึ่ง ท่านพระอาจารย์มั่นก็พูดว่า “นี่ พอดีนะนี้ เมื่อวานนี้ ท่านเนตรไปจากนี้ แล้ววันนี้ท่านมหาาก็มา ไม่เช่นนั้นก็ไม่ได้อยู่ กุฏิไม่ว่าง” ท่านพระอาจารย์มั่นพูดธรรมดาๆ ถึงจะเมตตารับท่านไว้แล้วก็ตาม แต่ก็ทำให้ท่านรู้สึกหวาดเสียวอดใจหายใจคว่ำไม่ได้ เพราะเกรงว่าจะไม่ได้อยู่

ถามทางชาวบ้านเดินลัดเลาะไปตามทางด่าน ถึงวัดพอดีมีดคำ ก็ไปเห็นศาลาหลังหนึ่ง เกิดสงสัยขึ้น “ถ้าเป็นศาลา มันก็ดูว่าเล็กไป ถ้าว่าเป็นกุฏิ ก็จะมีใหญ่ไป” พอดีท่านพระอาจารย์มั่น กำลังเดินจงกรมอยู่ที่ข้างศาลา ท่านก็เดินไปพบท่านพระอาจารย์มั่นบนทางจงกรม ท่านพระอาจารย์มั่นจึงถามขึ้นว่า “ใครมานี่?” ท่านกราบเรียนว่า “ผมครับ” ท่านพระอาจารย์มั่นก็กล่าวขึ้นอย่างดุๆ พร้อมกับใส่ปัญหาให้คิดในทันทีว่า “...อันผมๆนี้ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผม ตรงที่มันไม่ล้าน...” พอได้ยินดังนั้น ท่านรู้สึกว้าว พลัดไปอย่างฉับใจ จึงกราบเรียนขึ้นใหม่ทันทีว่า “ผม ชื่อ พระมหาบัวครับ” “เออ! ก็ว่าอย่างนั้นสิ มันถึงจะรู้เรื่องกัน อันนี้ว่า ผม ผม ใครมันก็มี ผมเต็มหัว ทุกคน”

สิ้นกังขาใน มรรค ผล นิพพาน

ท่านพระอาจารย์มั่น พูดเหมือนจะลวงรู้วาระจิตของท่าน จึงพูดจ้อเอาตรงๆในคืนแรกนี้เลยว่า ท่านพระ อาจารย์มั่น แสดงเรื่องมรรคผลนิพพาน ชนิดที่ถอดออกมาจากใจท่านแท้ๆ ทำให้ท่านเกิดความมั่นใจ และเชื่อแน่ว่า มรรคผลนิพพานมีอยู่จริง ความสงสัยในเรื่องนี้ที่เคยค้างคามาแต่เดิมก็หมดสิ้นไป

“...ท่านมาหามรรคผลนิพพาน มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน? ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ฟ้าอากาศเป็นฟ้าอากาศ แร่ธาตุต่างๆเป็นของเขาเอง เขาไม่ได้เป็นมรรคผลนิพพาน เขาไม่ได้เป็นกิเลส”

“กิเลสจริงๆ มรรคผลนิพพานจริงๆอยู่ที่หัวใจ ขอให้ท่านกำหนดจิตจ้อยด้วยสติที่หัวใจ ท่านจะเห็นความเคลื่อนไหวของทั้งธรรม ของทั้งกิเลสอยู่ภายในใจ แล้วขณะเดียวกัน ท่านจะเห็นมรรคผลนิพพานไปโดยลำดับลำดับ...”

ทุกข์เพราะจิตเสื่อม

แต่ด้วยความเด็ดเดี่ยว ความมุ่งมั่นจริงจัง เพื่อที่จะครองชัชชนะในการต่อสู้กับกิเลสให้ได้ ท่านพูดเสมอว่า “ถ้ากิเลสไม่ตาย เราก็ต้องตายเท่านั้น จะให้อยู่เป็นสอง ระหว่างกิเลสกับเรานั้น ไม่ได้” ท่านได้รับอุบายจากท่านพระอาจารย์มั่นในตอนจิตเสื่อมว่า “จงปล่อยความคิดถึงมันเสีย แล้วให้คิดถึงพุทโธติดๆกันอย่าลดละ พอปริกรรมพุทโธ ถึยบติดๆกันเข้า มันวิ่งกลับมาเอง คราวนี้แม้มันกลับมา ก็อย่าปล่อยพุทโธ มันไม่มีอาหารกิน เดี่ยวมันก็วิ่งกลับมาหาเรา”

พรรษาที่ ๙ เป็นพรรษาแรกที่ท่านได้จำพรรษากับท่านพระอาจารย์มั่น ณ บ้านโคก จังหวัดสกลนคร ท่านตั้งคำมั่นสัญญาขึ้นว่า “...อย่างไรจะต้องนำคำปริกรรมพุทโธ มากำกับจิตตลอดเวลา ไม่ว่าจะเข้าสมาธิ ออกสมาธิ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน แม้ที่สุดป่าดงเขาถ้ำ หรือทำกิจวัตรต่างๆ จะไม่ยอมให้สติพลั้งเผลอจากคำปริกรรมนั้นเลย...” ด้วยความมุ่งมั่นจริงจัง จิตก็เป็นสมาธิ ไม่เสื่อมอีกต่อไป

เพราะ เหตุทำกลด ทำให้สมาธิของท่านเริ่มเสื่อมลง “...เป็นสภาวะที่จิตรู้สึกเข้าสมาธิไม่ค่อยสนิทเหมือนที่เคยเป็นมา บางครั้งเข้าสงบได้ แต่บางครั้งเข้าไม่ได้ ภาวะเสื่อมนี้ มันถึงขนาดจะเป็นจะตายจริงๆ เพราะทุกข์มาก เหตุที่ทุกข์มาก เพราะได้เคยเห็นคุณค่าของสมาธิที่แน่นปึ๊งมาแล้ว และก็กลับเสื่อมเอาชนิดไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเลย มีแต่ฝันแต่ไฟเผาหัวใจตลอดเวลา ทั้งวันทั้งคืน ทั้งยืนทั้งเดิน ทั้งนั่งทั้งนอน จึงเป็นทุกข์ เพราะอยากได้สมาธินั้นกลับมา ก็เป็นมหันตทุกข์จริงๆ”

โหมเร่งความเพียรเต็มกำลัง นั่งสมาธิตลอดรุ่ง

พรรษาที่ ๑๐ จำพรรษาที่บ้านนามน จังหวัดสกลนคร เป็นปีที่ ๒ ของการไปอยู่กับท่านพระอาจารย์มั่น ในพรรษานี้ท่านเร่งความเพียรอย่างเต็มเหนี่ยวยิ่งกว่าธรรมดา หักโหมทั้งร่างกายและจิตใจ กลางวันไม่นอนเลย เว้นแต่วันที่นั่งสมาธิตลอดรุ่ง วันนั้นจึงจะยอมให้พักกลางวัน ถ้าวันไหนทำความเพียรธรรมดาๆ กลางวันท่านจะไม่ยอมพักเลย ในคืนที่นั่งสมาธิตลอดรุ่งนั้น ท่านจะไม่ยอมให้พลิกเปลี่ยน หรือขยับแข้งขาใดๆ ความทุกข์ทรมานที่ปรากฏนั้น ท่านเล่าว่า

“...เหมือนกับกันมันพองไปหมด กระดูกเหมือนจะแตกทุกข้อทุกท่อน กระดูกมันต่อกันตรงไหน หรือแม้แต่ข้อมือเหมือนมันจะขาดจากกัน ทุกขเวทนาความเจ็บปวดเวลาขึ้น มันขึ้นหมดทุกอย่างทุกแง่ทุกมุมในร่างกายเลย...”

การโหมความเพียรหลายต่อหลายครั้ง นั่งสมาธิตลอดรุ่ง ๙ คืน ๑๐ คืน เช่นนี้ ทำให้กันของท่าน ถึงกับพอง และแตกเลอะเปื้อนใส่สบงเลยทีเดียวนะ แต่ท่านได้เห็นความอัศจรรย์ของจิต ก็ตอนต่อสู้กับ เวทนาจากการนั่งตลอดรุ่งนี้เอง ดังนั้น ท่านที่สามารถพิจารณาทุกขเวทนาจนถึงความจริงของกาย ของ เวทนา ของจิตได้ ย่อมเห็นธรรมอย่างประจักษ์ใจ

ติดสมาธิอยู่ ๕ ปี

ในระบายนั้น สมาธิของท่านมีความแน่วหนามั่นคงมาก ถึงขนาดที่ว่า จะให้แน่วอยู่ในสมาธิสักกี่ ชั่วโมงก็ได้ และเป็นความสุขอย่างยิ่ง ไม่อยากจะออกยุ่งกับอะไร มีความพอใจกับการที่จิตหยั่งลงสู่ ความรู้อันเดียวแน่วแน้อยู่อย่างนั้น สุดท้ายก็นึกว่า ความรู้เด๋นๆนี่เองจะเป็นนิพพาน ท่านติดสุขในสมาธิ อยู่เช่นนี้ ถึง ๕ ปีเต็ม จนท่านพระอาจารย์มั่น ต้องใช้อุบายฉลาดลากออกมา “ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ? ท่านรู้ไหม? สุขในสมาธิเหมือนเนื้อติดฟัน ท่านรู้ไหม? สมาธิของพระพุทธเจ้า สมาธิต้องรู้สมาธิ ปัญญา ต้องรู้ปัญญา อันนี้มันเอาสมาธิเป็นนิพพานเลย มันบ้าสมาธินี้ สมาธินอนตายอยู่นั้นหรือ? เป็นสัมมาสมาธิ นะ”

เพลินทางด้านปัญญา

พอออกจากสมาธิด้วยอำนาจธรรมอันเผ็ดร้อนของท่านพระอาจารย์มั่นเช่นเอาอย่าง หนัก ก็ พิจารณาทางด้านปัญญาอย่างรวดเร็ว หมุนตัวทั้งกลางวันกลางคืนไม่ได้หลับได้นอน ก็มาดำนิสมาธิ ว่า นอนตายอยู่เปล่าๆไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร อันที่จริง ถ้าพอดี สมาธิก็เป็นเครื่องพักจิต เป็นเหมือนหินลับ ปัญญาให้แหลมคม ท่านพระอาจารย์มั่นจึงเช่นเอาอีกว่า “นั่นละ มันบ้าสังขาร บ้าหลงสังขาร” เพราะใช้สังขารจนเลยเถิดเกินประมาณ สังขารก็กลายเป็นสมุทัย หากใช้ให้พอเหมาะพอดี สังขารจึงเป็น มรรคฆ่ากิเลส

พิจารณาผ่านกามราคะ

ท่านพิจารณาด้านอสุภะ มองดูคนมีแต่หนังห่อกระดูก มีแต่เนื้อแต่หนังแดงโรไปหมด ราคะนี้ไม่ ปรากฏเลย ค่อยหมดไปๆ โดยไม่บอกกาล บอกเวลา บอกสถานที่ ว่าหมดไปขณะนั้น เวลานั้น ท่านจึง ต้องพลิกเอาสุภะ เติมนิจกรมเอารูปสวยๆงามๆเข้ามาบังคับติดแนบกับตัวเอง ท่านเอาวิธีการนี้มาปฏิบัติ ได้ ๔ วันเต็มๆ พอคืนที่ ๔ สัก ๓-๔ ทุ่มล่องไปแล้ว มันมีลักษณะยุบยับภายในจิต เหมือนจะกำหนดใน รูปสวยๆงามๆ นั่น แสดงว่ายังไม่สิ้น จากนั้น ก็นั่งกำหนดอสุภะไว้ตรงหน้า ตั้งให้คงที่อยู่อย่างนั้น แล้ว จิตเพ่งดูด้วยความมีสติจดจ่อ ดูว่า กองอสุภะนี้จะเคลื่อนที่หรือเปลี่ยนตัวไปไหนมาไหน

พอกำหนดเข้าไป อสุภะที่ตั้งอยู่ตรงหน้านั้น มันถูกจิตกลืนเข้ามา อมเข้ามาหาจิต สุดท้ายเลยรู้เห็นว่าเป็นจิตเสียเองเป็นตัวอสุภะนั้นนะ จิตตัวไปกำหนดว่าอสุภะนั้นนะ มันกลืนเข้ามาๆ เลยมาที่จิตเสียเองไปเป็น สุขะ และ อสุภะ หลอกตัวเอง จิตก็ปล่อยผลั้วะทันที ปล่อยอสุภะ ข้างนอกว่า เข้าใจแล้วทีนี้ เพราะมันขาดจากกัน มันต้องอย่างนี้สิ

มหาสติมหาปัญญา

ตอนที่จิตว่างเต็มที่ ความรู้อันนี้จะเด่นเต็มที่ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันรู้รอบหมดแล้ว มันปล่อยของมันหมดไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ความรู้นี่อย่างเดียว มันมีความปฏิบัติอยู่อะยังอยู่อย่างละเอียดสุขุม มันมีความดูตมอยู่กับความรู้อันนี้อย่างเดียว พออาการใดๆเกิดขึ้นพื้ มันก็ดับพร้อม ถ้าครั้งพุทธกาล เรียกว่า มหาสติมหาปัญญา แต่สมัยทุกวันนี้ เรียกว่า สติปัญญาอัตโนมัติก็เหมาะสมกันแล้ว จิตดวงนี้ถึงได้เด่น และสว่างไปหมด ท่านนำเรื่องนี้ไปเล่าถวายท่านพระอาจารย์มั่น ท่านก็พูดอย่างขึงขังตั้งตงว่า “เอ้อ! ถูกต้องแล้ว ได้หลักได้เกณฑ์แล้ว อย่างนี้ละ... ผมเป็นที่ถ้าสาริกาเป็นอย่างท่านมหานี้ละ เอาเลยได้การ”

ดับอวิชชาทำลายทรงขังแห่งวิญญู

พรรษาที่ ๑๖ เป็นปีที่ ๙ แห่งการออกปฏิบัติ ณ วัดดอยธรรมเจดีย์ วันจันทร์ที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ ค่ำเดือนดับ แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ เวลา ๕ ทุ่มตรง เป็นคืนแห่งความสำเร็จระหว่างกิเลสกับธรรมภายในใจตัดสั่นกันลงได้ ท่านได้เมตตาเล่าขณะจิตตอนนั้นว่า

พอสติปัญญาเริ่มหันความสนใจเข้ามาพิจารณาจิตดวงนี้ ความรู้ชนิดหนึ่งที่ไม่คาดไม่ฝันก็ผุดขึ้นมาภายในใจว่า “ความเศร้าหมองก็ดี ความม่งใสก็ดี ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งสิ้น และเป็นอนัตตาทั้งมวลนะ” เท่านั้นแล สติปัญญาที่ยังทราบว่าเป็นจิตที่ถูกอวิชชาครอบงำอยู่นั้นว่า เป็นสมมุติที่ควรปล่อยวางโดยถ่ายเดียว ไม่ควรยึดถือเอาไว้

หลังจากความรู้ที่ผุดขึ้นบอกเตือนสติปัญญาผู้ทำหน้าที่ตรวจตราอยู่ขณะนั้น ผ่านไปครู่เดียว จิตและสติปัญญา เป็นราวกับว่า ต่างวางตัวเป็นอุเบกขามัชยัสส ไม่กระเพื่อมตัวทำหน้าที่ใดๆ ในขณะที่จิตเป็นกลางๆ ไม่จดจ่อกับอะไร ไม่ปล่อยส่งใจไปไหน ปัญญาก็ไม่ทำงาน สติก็รู้ที่อยู่ตามธรรมดาของตนไม่จดจ่อกับสิ่งใด ขณะจิต สติ ปัญญา ทั้งสามเป็นอุเบกขามัชยัสสนั้นแล เป็นขณะที่โลกธาตุภายในจิต อันมี

อวิชาเป็นผู้เรื่องอำนาจ ได้กระเทือนและขาดสะบั้นบรรลัยลงจากบัลลังก์คือใจ กลายเป็นวิสุทธิจิต
ขึ้นมาแทนที่

ฝึกตนเองดีแล้ว จึงฝึกผู้อื่น ชื่อว่า ทำตามพระพุทธเจ้า

หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ถือเป็นปูชนียบุคคลที่สำคัญยิ่งในพระพุทธศาสนา เป็นผู้มึ
คุณูปการต่อชาวไทยอย่างใหญ่หลวง ข้อวัตรปฏิบัติอันหมดจดงดงามย่อมเป็นเนติแบบอย่างที่ดีแก่
อนุชนรุ่นหลังได้ เจริญรอยตาม การทำอัฐตถจริยา คือ การบำเพ็ญประโยชน์ตน ก็ถึงที่สุดแล้ว โดยอยู่
จบพรหมจรรย์เสร็จกิจในพระพุทธศาสนาบรรลุคุณธรรมขั้นสูงสุด การทำอัฐตถจริยา คือ การ
สงเคราะห์ญาติมิตร ก็ถึงที่สุดแล้ว โดยเทศนาอบรมพระเณร และโปรตโยมมารดา จนตั้งอยู่ในอริย
ภูมิ การทำโลกตถจริยา คือ การบำเพ็ญประโยชน์ต่อโลก ก็ถึงที่สุดแล้ว ด้วยเมตตาธรรมอันเปี่ยมล้นแผ่
ไปในเหล่าสรรพสัตว์ ดังเช่น การช่วยเหลือ โรงพยาบาล หน่วยงานราชการ โรงเรียนต่างๆ ผู้ด้อยโอกาส
ผู้ประสบทุกข์ภัย การทำนุบำรุงพุทธศาสนา การจัดตั้งเครือข่ายสถานีวิทยุเสีงธรรมเพื่อประชาชน และ
ที่สำคัญยิ่งคือ เทศนาธรรมที่ตรงแนวต่อมรรคผลนิพพาน ถือเป็นธรรมสมบัติอันล้ำค่า ที่องค์หลวงตาได้
มอบไว้แก่ปวงศิษย์ทุกคน

แม้ในวาระสุดท้าย ที่ดับขันธุ์เข้าสู่พระนิพพาน กระแสแห่งเมตตาธรรมขององค์หลวงตา ยังคง
แผ่ซ่านปกคลุมไปทั่วผืนแผ่นดินไทย หลวงตาเคยพูดไว้ “ศพของเราจะเผาด้วยฟืน ส่วนเงินให้เอาไปซื้อ
ทองคำเข้าสู่คลังหลวง” พวกเราเคยได้ยินคำพูดเช่นนี้ที่ไหนบ้าง? ไม่เคยได้ยินใครพูดเช่นนี้มาก่อนเลย
แต่หลวงตาซึ่งอยู่ในวัยอันชราภาพมากแล้ว กลับพูดได้อย่างองอาจกล้าหาญ และไม่สะทกสะท้าน

ท่านเป็นพระมหาเถระที่มีคุณูปการต่อประเทศชาติอย่างใหญ่หลวง มีลูกศิษย์ลูกหาเคารพนับถือ
มากมาย ใช่แต่เท่านั้น หลวงตา ยังเป็นท่านพ่อ “ของทุลกระหม่อมน้อย” เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัย
ลักษณ์ อัครราชกุมารี ดังนั้น หากจะกระทำการใดๆ เพื่อความยิ่งใหญ่แบบโลกๆแล้ว จะให้ยิ่งใหญ่ขนาด
ไหนก็สามารถทำได้

แต่มาบัดนี้ สิ่งปรากฏทำทายเป็นต่อสายตาของเราทุกคน กลับเป็นเชิงตะกอนแบบสมณะเรียบง่าย
ง่าย แต่สง่างามและภูมิฐานอยู่ในที่ จิตกาธานอันเป็นที่ตั้งสรีระสังขารขององค์หลวงตา จะกลายเป็นภาพ
ความงามที่ประทับอยู่ในความทรงจำของปวงศิษย์ทุกคน และตรึงทุกสายตาให้หยุดนิ่ง เมื่อยามได้
ประสบพบเห็น

หลวงตาได้ใช้สรีระสังขารของท่าน หล่อหลอมหัวใจของคนไทยทั้งชาติ ให้เป็นหนึ่งเดียว กลายเป็นทองคำศักดิ์สิทธิ์ ประดิษฐานในคลังหลวง เปล่งรัศมีเหลืองอร่ามงามตระการตา มอบเป็นของขวัญชิ้นสุดท้าย คือ “หัวใจทองคำ” แก่ลูกหลานชาวไทย ให้ช่วยกันปกป้องคุ้มครอง “คลังหลวง” ให้อยู่คู่ชาติไทย ไปตลอดอนันตกาล

บัดนี้ หลวงตาได้ละสังขาร เข้าสู่แดนอมตะมหานิพพาน ลาลับจากพวกเราไป ไปแล้วไปลับไม่หวนคืนกลับ พวกเรามาส่งท่าน ณ จุดสุดท้ายปลายแดน อันเป็นรอยต่อระหว่างสมมุติ กับ วิมุติ เมื่อหวนรำลึกถึงคำกล่าวขององค์หลวงตาที่ว่า

“เวลามีชีวิตอยู่นี้ เราจะทำความดีให้โลกทั้งหลายได้เป็นคติตัวอย่างอันดีงาม และทำความเมตตาสงสารต่อโลก เพราะหลังจากนี้แล้ว...เราตายแล้ว...เราจะไม่กลับมาเกิดในโลกนี้อีกต่อไป เป็นตลอดอนันตกาล”

นี่...ช่างเป็นคำกล่าวที่องอาจกล้าหาญ ดุจพระยาไกรสรสีหราชผู้เป็นจอมไพร บันลือสีหนาทด้วยอำนาจอันยิ่งใหญ่ ภิกษุผู้เฒ่าในวัยอันชราภาพมากแล้ว ได้ประกาศแสนยานุภาพแห่งพระพุทธศาสนา ด้วยเมตตาธรรมอันบริสุทธิ์ล้ำค่าไม่มีประมาณ ก่อให้เกิดคุณูปการแผ่ไปในเหล่าสรรพสัตว์ เปรียบหยาดน้ำฝนตกจากนภาภาศ รดราดผืนพสุธาอันแห้งผาก...ให้ชุ่มฉ่ำเย็น ฉะนั้น

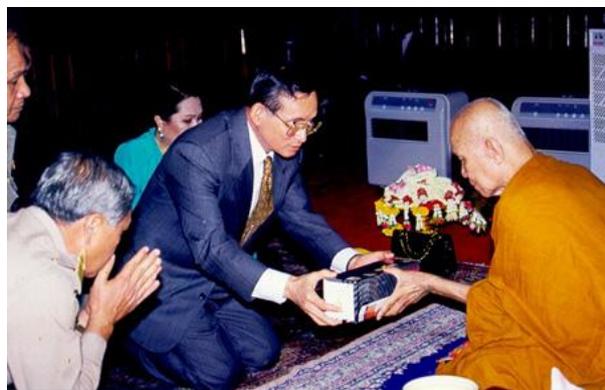
พ่อแม่ครูอาจารย์... องค์หลวงตา...ของปวงศิษย์ทุกคน ผู้เปรียบประดุจ ร่มโพธิ์แก้ว ร่มไทรทอง ที่ให้ความร่มเย็นแก่ปวงศิษย์มาช้านาน พลันมาละสังขาร ลาลับจากพวกเราไป ช่างยากเย็นยิ่งนัก ที่จะข่มจิตหักใจ หักห้ามน้ำตามิให้หลังไหล ศิษย์ทั้งหลายจะขอปฏิบัติบูชา ตามรอยบาทขององค์หลวงตา เข้าสู่พระนิพพานเมืองแก้วให้จงได้ พ่อแม่ครูอาจารย์...หลวงตา... ได้ดับขันธปรินิพพานจากไปแล้ว เหลือไว้แต่ พระคุณนามอันเพริศแพร้วบรรเจิดจ้า กิตติศัพท์อันงามเฟื่องฟุ้งทั่วไตรโลกา เปล่งรัศมีธรรมงามสง่า ให้โลกนี้ได้รำลึกว่า นี่คือ หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ผู้เป็นมหาบุรุษรัฐอัครรย์ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงคุณธรรมอันล้ำเลิศ มีคุณูปการแผ่ไปในไตรโลกธาตุ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน ผู้เหยียบแผ่นดินสะท้านสะเทือน...

ประวัติวัดป่าบ้านตาด

วัดป่าบ้านตาด เริ่มก่อตั้งเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๘ ต่อมากระทรวงศึกษาธิการ ประกาศตั้งขึ้นเป็นวัดในพระพุทธศาสนา เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๓ ให้ชื่อว่า **วัดเกษรศีลคุณ** ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปในนาม **วัดป่าบ้านตาด**

ตั้งอยู่ ณ หมู่บ้านบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ห่างจากตัวเมืองอุดรธานีไปทางทิศใต้ ประมาณ ๑๖ กิโลเมตร โดยมีศรีธาตุญาติโยมชาวบ้านตาดถวาย พื้นที่ในกำแพงล้อมรอบประมาณ ๑๖๓ ไร่ และบริเวณรอบกำแพงที่มีผู้ซื้อที่ถวายอีกหลายแปลง ตลอดทั้งทางวัดซื้อที่เพิ่ม อีกประมาณ ๑๔๐ ไร่ รวมประมาณ ๓๐๐ ไร่ เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม อันสงบเรียบง่าย ร่มครึ้มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่นานาพันธุ์ เป็นสถานที่พึ่งพิงของสัตว์น้อยใหญ่ ในเขตอภัยทานหลากชนิด อาทิ ไก่ป่า กระรอก กระแต กระต่าย เต่า แย้ นก ฯลฯ

เมื่อก้าวย่างเข้าสู่บริเวณวัด จะพบศาลาการเปรียญซึ่งเป็นศาลาไม้หลังใหญ่ เดิมที่เป็นศาลาชั้นเดียวยกพื้นเตี้ย แต่ภายหลังถูกยกให้สูงขึ้น ๒ ชั้น เพื่อจะใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น ด้านบนศาลานั้น ให้เป็นที่ประดิษฐาน ของพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่เป็นพระประธานของวัด ใช้เป็นที่แสดงธรรมอบรมแก่

พระภิกษุสามเณรในวัด ตลอดจนเป็นที่ประชุมทำสังฆกรรมร่วมกัน เช่น สวดพระปาฏิโมกข์ อธิษฐานเข้าพรรษา สวดปวารณา และกรานกฐิน เป็นต้น ผู้ด้านขวาขององค์พระประธาน นั้น เป็นที่ประดิษฐาน อัฐิธาตุของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ซึ่งเป็นพระอาจารย์ของหลวงตามหาบัว รวมทั้งอัฐิธาตุของครูบาอาจารย์องค์อื่นๆ ส่วนด้านล่างศาลานั้นใช้เป็นที่สำหรับฉันภัตตาหารเช้า

สถานที่ที่หลวงตามหาบัวใช้ในการแสดงธรรมเทศนาและปฏิสันถารกับศรัทธาฆราวาส ญาติโยม ที่มาจากทุกสารทิศอย่างไม่ขาดสายไม่เว้นแต่ละวัน สำหรับศาลาใหญ่ด้านนอกกำแพงนั้น สร้างเสร็จเมื่อปลายปี ๒๕๔๔ มีศรัทธาญาติโยมขอสร้างถวาย หลวงตาท่านพิจารณาดูแล้ว เพราะเกี่ยวกับงานช่วยชาติที่จัดหลายๆ ครั้ง เช่น กฐินช่วยชาติ เป็นต้น ญาติโยมจากทุกสารทิศไม่มีที่พักอาศัย และที่ร่วมนั่งในเวลา มีงานแต่ละวาระ จึงเมตตาให้สร้างเพื่ออาศัยประโยชน์จากจุดนี้

กุฏิของพระภิกษุสามเณรแต่ละรูป เป็นกุฏิเรียบง่าย พอแก่การบังแดด ลม ฝน จะสูงจากพื้นดินประมาณ ๑ เมตร เพื่อกันการรบกวนจากสัตว์เลื้อยคลาน ความชื้นจากพื้นดิน ฯลฯ มีขนาดเพียงพอสำหรับอยู่เพียงองค์เดียว ฝาผนังส่วนใหญ่ใช้จีวรเก่าซึ่งแทน เพื่อกันลม กันฝน ใช้มุ้งกลดกันยุง ภายในกุฏิจะมีเพียงกลด เสื่อปูนอน ผ้าห่ม เครื่องอัฐบริขาร ตะเกียงหรือเทียนไข และของใช้ ที่จำเป็นอื่นๆ ด้านหัวนอนจะมีพระพุทธรูปหรือรูปครูบาอาจารย์ติดไว้ เพื่อกราบไหว้บูชาเป็น กำลังใจในการบำเพ็ญภาวนา ทุกกุฏิจะมีทางเดินจงกรมอย่างน้อย ๑ เส้น ยาวประมาณ ๒๕ ก้าว อยู่ใต้ร่มไม้ดุ่มเย็น ในยามค่ำคืนการเดินจงกรม จะใช้โคมเทียนจุดสว่างพอให้เห็นทาง กุฏิแต่ละหลัง จะมองไม่เห็นกันประหนึ่งว่าอยู่ท่ามกลางป่าเพียง องค์เดียว เพื่อให้สัปปายะสะดวกในการบำเพ็ญ สมณธรรม

กุฏิที่สร้างถาวรมีอยู่รวมประมาณ ๑๐ กว่าหลัง เป็นกุฏิของหลวงตา ภิกษุสูงอายุ กุฏิของญาติโยมตามปกติญาติโยมทั้งหญิงและชายมักมาขออยู่พัก ปฏิบัติธรรมภาวนา เป็นช่วงเวลาสั้นๆ โดยเฉลี่ยอยู่ในระหว่างประมาณ ๕๐-๑๐๐ คน จัดแยก เขตกันระหว่างพระภิกษุสามเณร ญาติโยมชายและหญิงอย่างเป็นระเบียบ

สำหรับวัดป่าบ้านตาดนี้ หลวงตาท่านเน้นย้ำถึงเรื่องมหาภัย ๕ ประเภทที่ไม่ให้พระเกี่ยวข้องเด็ดขาด คือ หนังสือพิมพ์

วิทยุ โทรทัศน์ วิดีโอ โทรศัพท์ เพราะเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญสมณ ธรรมโดยตรง อีกทั้งไฟฟ้า ก็ไม่ให้ต่อเข้ามาในวัด มีเพียงเครื่องปั่นไฟ เพื่อใช้ในบางกาล ที่ประชาชนมาทำบุญมาก เป็นกรณีพิเศษในวันสำคัญทางศาสนาเท่านั้น

กิจวัตรประจำวันหลักของพระเณรก็คือ การนั่งสมาธิภาวนา เดินจงกรม เพื่อฝึกสติปัญญา และชำระกิเลสตัวร้อนรุ่มกระวนกระวายภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป พระในวัดนี้จะไม่รับกิจนิมนต์ ไปฉันในที่ต่างๆ เพื่อมีเวลาสำหรับบำเพ็ญเพียรภาวนาเพียงอย่างเดียว

ที่วัดป่าบ้านตาดปัจจุบัน (ปี ๔๔) ในพรรษามีพระเณรจำพรรษา ๔๙ รูป สามเณร ๑ รูป นอกพรรษาจะมีพระภิกษุสามเณรอาคันตูกะ เข้ามาพักศึกษาข้อวัตร ปฏิบัติเพิ่มขึ้นรวมเป็น ๕๐-๖๐ รูปเป็นประจำ สำหรับในยามเช้าก่อนออก บิณฑบาตทั้งพระและเณรต่างช่วยกันขัดถูปิดกวาดศาลาและบริเวณรอบๆ เสร็จแล้วเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ระยะทางไปกลับประมาณ ๓ กิโลเมตร จากกลับแวะรับบาตรที่หน้าวัดอีกครั้งหนึ่ง และในช่วงประมาณ บ่าย ๓ โมงเย็น ท่านก็จะออกมาทำข้อวัตรปิดกวาด เสนาสนะ ขัดถูกุฏิ ศาลา บริเวณวัด ทำความสะอาด ห้องน้ำห้องส้วม อย่างพร้อมเพรียงกัน

หลวงตาได้ พยายามสอนพระเณรอยู่เสมอ ในเรื่อง ความเรียบง่าย มกน้อยสันโดษ การใช้สอย ปัจจัยสี่ที่ศรัทธาญาติโยมถวายมานั้น ให้เป็นไปด้วยความประหยัด ใช้สอยในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น หลายท่านที่ตั้งใจจะมาราบหลวงตาที่วัด อาจจะแปลกใจหากไม่พบป้ายชื่อวัด แต่นั่นก็อาจจะทำให้หลายคนได้นึกคิดจาก ปรีศนาธรรมนี้ว่า หลวงตาท่านทำมีความหมายอย่างไร หลายคนอาจจะตีความหมายไปต่างๆ นานา มีบางท่านตีความหมายนี้ ซึ่งดูเหมือนจะเข้าที่ที่สุดว่า การเดินทาง ถ้าเดินตามแผนที่ที่บอกเป็นระยะ ว่าเส้นทางจะผ่านจุดที่สำคัญจุดไหนบ้าง เป็นลำดับ จนกระทั่งการเดินทางตามเส้นทางไปถึงจุดหมาย ถึงแม้จุดหมายจะไม่มีชื่อบอกก็ตาม ทุกคนที่เดินทางไปก็จะทราบเองว่า ถึงจุดหมายหรือยัง ชื่อก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป หรือเส้นทางไปสู่วิมุตตินิพพานก็เช่นกัน ปฏิบัติไปตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าวางไว้ เมื่อไปถึงแล้วก็ไม่จำเป็นจะต้องถามใครว่าถึงจุดมุ่งหมายหรือไม่ ปรีศนาธรรมนี้ อาจทำให้ผู้มีปัญญาทั้งหลายพอจะทราบว่า หลวงตาท่านสอนอะไร ตั้งแต่เริ่มก้าวเข้ามาในวัดนี้....

วัดแสงธรรมวังเขาเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

พระอาจารย์โสภณ สมโณ ประธานสงฆ์วัดแสงธรรมวังเขาเขียว ผู้ดำริในการสร้างพระมหาเจดีย์ศรีแสงธรรมวิสุทธิมงคล อุปสมบทครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๒๗ ที่จังหวัดสุรินทร์ และได้เดินทางรุดงค์ จากจังหวัดสุรินทร์ ไปถึงจังหวัดเชียงใหม่ ใช้ระยะเวลาในการเดินทาง ๑ เดือน ๒๕ วัน ภายหลังได้ญาติติซ้ำอีกครั้งเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๒ โดยมี

พระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) เป็นพระอุปัชฌาย์ อีก ๖ วันต่อมาจึงเดินทางไปอยู่ศึกษากรรมฐาน ณ วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี เป็นเวลา ๑๐ ปี จึงออกจากวัดป่าบ้านตาดวันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๒ แล้วไปอยู่ที่วัดป่าบ้านทัพไทย หมู่ที่ ๑๐ ต.สนม อ.สนม จ.สุรินทร์

ปีพ.ศ.๒๕๔๙ พระอาจารย์โสภณ มีอาการอาพาธจึงเดินทางมาจำพรรษาบนเขาสลัดได อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา เพราะสถานที่แห่งนี้นอกจากอากาศสัปปายะต่อธาตุขันธ์แล้วยังดีต่อการภาวนา แต่เนื่องจากสถานที่นี้อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทำให้ไม่สามารถอยู่ถาวรได้ พระอาจารย์ท่านจึงคิดหาสถานที่ที่ไม่ไกลจากบริเวณนี้มากนักอยู่แทน ประกอบกับท่านเกิดนิมิตฝันว่า แבקบาตรสะพายกลดไปถึงภูเขาสองลูก เมื่อไปยืนหน้าภูเขาก้ปรากฏมีภาษาเขมรขึ้นมาซึ่งแปลเป็นคำภาษาไทยว่า “กระเทือนเลื่อนลั่น” องค์ท่านเองก็ไม่ทราบว่านิมิตนี้หมายถึงกระเทือนเลื่อนลั่นทางดีหรือทางไม่ดีอย่างไร

วันที่ ๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๐ พระอาจารย์โสภณ ได้มาพบที่ดินบริเวณที่ตั้งวัดในปัจจุบันมองเห็นภูเขาเขียวเหมือนกับที่เคยนิมิตเห็นภูเขาสองลูกมาก่อน จึงคิดทำอาศรมสำหรับพักอาศัยชั่วคราว

วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๐ พระชินวงศาจารย์ เจ้าคณะอำเภอปักธงชัย-วังน้ำเขียว (ธรรมยุต) ออกหนังสือรับรองที่พักสงฆ์ ที่ จอ. ๐๒/๒๕๕๐

เจ้าของบ้านไร่ปลายตะวันซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่พักสงฆ์บอกถวายไม่ แต่พระอาจารย์โสภิต ท่านก็บอกปิดถึง ๓ ครั้ง อยู่มาวันหนึ่งพระอาจารย์ท่านเกิดนิมิตฝันว่า พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตาพระมหาบัว นิ่งรมาจอดในบริเวณที่พักสงฆ์แห่งนี้ ท่านจึงให้พระอาจารย์อำนาจ สุขวัฑฒโน ไปพิจารณาดูว่าไม้นั้นจะสามารถเกิดประโยชน์แก่สมณธรรมอย่างใดได้บ้าง พระอาจารย์อำนาจพิจารณาเห็นว่าไม้นั้นสามารถทำเสาได้ ๓๒ ต้น พระอาจารย์โสภิต ท่านใคร่ครวญเกี่ยวกับนิมิตที่พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตาพระมหาบัว นิ่งรมาจอดในบริเวณที่พักสงฆ์แห่งนี้ ดังนั้นท่านจึงดำริให้นำไม้นั้นมาสร้างศาลาโดยใช้เวลาเพียง ๔ เดือน

วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๒ เป็นวันที่ฉลองศาลาเสร็จเพียง ๑๕ วันและเป็นวันที่พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตาพระมหาบัว นิ่งรมาที่พักสงฆ์แห่งนี้เป็นครั้งแรกเหมือนกับในนิมิต ท่านอาจารย์จึงทราบทันทีว่า “กระเทือนเลื่อนลั่น” นั้นหมายความว่าอย่างไร

วันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๓ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ประทานนามวัดว่า “วัดแสงธรรมวังเขาเขียว” พร้อมทั้งประทานพรว่า ขอวัดที่ให้นามแล้วนี้ จงอำนวยประโยชน์เป็นที่พักผ่อน ปฏิบัติธรรม สงบกาย สงบใจ เจริญเป็นอุดมมงคล ให้เกิดความสุขสวัสดิแก่พระภิกษุ สามเณร และพุทธศาสนิกชนทั่วไป ตลอดจีวรกาล

วันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ เรื่องตั้งวัดในพระพุทธศาสนา อาศัยความตามข้อ ๔ แห่งกฏกักกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๐๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ และด้วยความเห็นชอบของมหาเถรสมาคม สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติจึงประกาศตั้งเป็นวัดขึ้นในพระพุทธศาสนามีนามว่า “วัดแสงธรรมวังเขาเขียว” ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

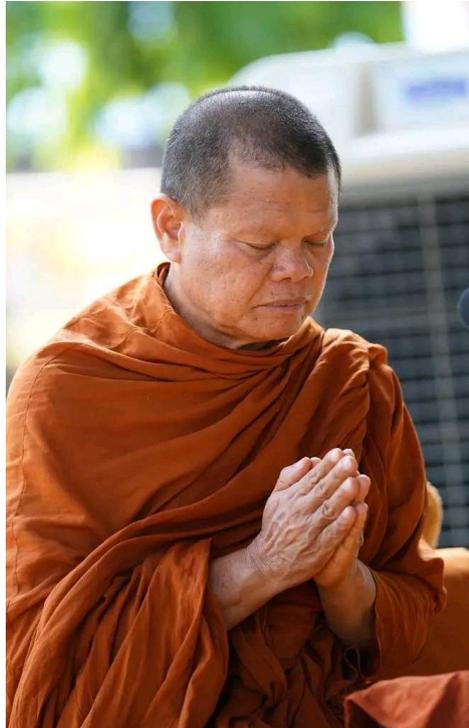
วัดแห่งนี้ตั้งอยู่เลขที่ ๒๖ หมู่ที่ ๑๙ บ้านบุตะโกเมืองใหม่ ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา ถนนสายกบินทร์บุรี - นครราชสีมา แยกตรงถนน กม. ๖๖ เข้าไปประมาณ ๑ กิโลเมตร มีเนื้อที่ ๓๗ ไร่ แปลงที่ใช้ก่อสร้างวัด ๒๓ ไร่ และแปลงที่ใช้ก่อสร้างพระมหาเจดีย์ศรีแสงธรรมวิสุทธิมงคล ๑๓ ไร่เศษ พระอาจารย์โสภิต สมโณ เป็นประธานสงฆ์ โดยมีพระวีรพล ติกขวิโร เป็นเจ้าอาวาส เหล่าศรัทธาญาติโยมน้อมถวายที่ดินไว้ในพระศาสนาเรื่อยมาจนปัจจุบันประมาณ ๑๗๐ ไร่เศษ

ข้อวัตรวัดแสงธรรมวังเขาเขียว

- ๐๔.๐๐ น. ทำวัตรเช้าเสร็จแล้วทำความสะอาดศาลา
- ๐๕.๓๐ น. ออกบิณฑบาต
- ๐๗.๐๐ น. บิณฑบาตเสร็จ กลับถึงวัดขึ้นศาลา-ฟังพระอาจารย์เทศน์-ฉันจังหัน
หลังจากฉันเสร็จ-ล้างบาตร-ทำความสะอาดโรงล้างบาตรและศาลาและ
กุฏิพระอาจารย์-พับเก็บจีวร-แยกย้ายเข้ากุฏิปฏิบัติภาวนาตามอัธยาศัย
- ๑๒.๓๐ - ๑๔.๐๐ น. ช่วงเวลาที่สามารถมาฉันน้ำปานะได้
- ๑๕.๐๐ น. ปิดตาด-ทำความสะอาดศาลาและกุฏิพระอาจารย์-ล้างห้องน้ำ
หลังจากนั้นแยกย้ายทำภารกิจส่วนตัว
- ๑๙.๐๐ น. ทำวัตรเย็น
- ๒๐.๐๐ - ๒๑.๓๐ น. วันธรรมดา นั่งภาวนาเปิดกัณฑ์เทศน์หลวงตา
ถ้าเป็นวันพระ พระอาจารย์ท่านจะขึ้นเทศน์
หลังจากนั้นแยกย้ายกันภาวนาตามอัธยาศัย

พระอาจารย์โสภา สมโณ ประธานสงฆ์วัดแสงธรรมวังเขาเขียว

ประวัติโดยย่อ

ท่านพระอาจารย์โสภา อุปสมบทครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๒๗ ที่วัดบ้ายฝ่าย มหานิกายใน จ.สุรินทร์ และได้เดินทางรุดงค์ จาก จ.สุรินทร์ มาพักที่ อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา ประมาณ ๓ เดือน จากนั้นจึงเดินทางไปนมัสการพระธาตุดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่ ใช้ระยะเวลาในการเดินทาง ๑ เดือน ๒๕ วัน และได้ไปกราบรับฟังข้อธรรมข้อธรรมจากหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ วัดดอยแม่ปิง จ.เชียงใหม่ ทำให้เกิดศรัทธา จึงญัตติเป็นพระฝ่ายธรรมยุต ณ วัดป่าเจริญธรรม อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ ได้ ๕ พรรษา ภายหลังได้ญัตติซ้ำอีกครั้งเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๒ ณ วัดอรัญญบรรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย โดยมีพระสุธรรมคณาจารย์ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) เป็นพระอุปัชฌาย์ อีก ๖ วันต่อมาจึงเดินทางไปอยู่ศึกษากรรมฐานกับหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ณ วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี เป็นเวลา ๑๐ ปีจึงออกจากวัดป่าบ้านตาดวันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๒ แล้วไปอยู่ที่วัดทัพไทย ต.สนม อ.สนม จ.สุรินทร์

ปี พ.ศ.๒๕๔๙ พระอาจารย์โสภา มีอาการอาพาธจึงเดินทางมาจำพรรษาบนเขาสลัดได อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา เพราะสถานที่แห่งนี้นอกจากอากาศสัปปายะต่อธาตุขันธ์แล้วยังดีต่อการภาวนา แต่เนื่องจากสถานที่นี้อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทำให้ไม่สามารถอยู่ถาวรได้ พระอาจารย์โสภา

ท่านจึงคิดหาสถานที่ที่ไม่ไกลจากบริเวณนี้มากนักอยู่แทน ประกอบกับท่านเกิดนิมิตฝันว่า.. แแบกบาตร สะพายกลดไปถึงภูเขาสองลูก เมื่อไปยืนหน้าภูเขาก็ดูปรากฏมีภาษาเขมรขึ้นมาซึ่งแปลเป็นคำภาษาไทยว่า “กระเทือนเลื่อนลั่น” องค์ท่านเองก็ไม่ทราบว่ามีนิตินี้หมายถึงกระเทือนเลื่อนลั่นทางดีหรือทางไม่ดี อย่งไร

เมื่อวันที่ ๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๐ ท่านพระอาจารย์โสภา ได้มาพบที่ดินบริเวณที่ตั้งวัดในปัจจุบัน มองเห็นภูเขาเขียวเหมือนกับที่เคยนิมิตเห็นภูเขาสองลูกมาก่อน จึงคิดทำอาศรมสำหรับพักอาศัยชั่วคราว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๐ พระชินวงศาจารย์ เจ้าคณะอำเภอปักษ์ธงชัย-วังน้ำเขียว (ธรรมยุต) ออกหนังสือรับรองที่พักสงฆ์ ที่ จอ. ๐๒/๒๕๕๐ ภายหลังจากนั้นเจ้าของบ้านไร่ปลายตะวันซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่พักสงฆ์บอกถวายไม้ แต่พระอาจารย์โสภา ท่านก็บอกปิดถึง ๓ ตรีง อยู่มาวันหนึ่งพระอาจารย์ท่านเกิดนิมิตฝันว่า.. พ่อแม่ครูอาจารย์องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน นักรมมาจอดในบริเวณที่พักสงฆ์แห่งนี้ ท่านจึงให้พระอาจารย์อำนาจ สุขวิฑฒโน ไปพิจารณาดูว่าไม้นั้นจะสามารถเกิดประโยชน์แก่สมณธรรมอย่างใดได้บ้าง

พระอาจารย์อำนาจพิจารณาเห็นว่าไม้นั้นสามารถทำเสาได้ ๓๒ ต้น ท่านพระอาจารย์โสภา ได้พิจารณาใคร่ครวญเกี่ยวกับนิมิตที่พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตาพระมหาบัว นักรมมาจอดในบริเวณที่พักสงฆ์แห่งนี้ ดังนั้นท่านจึงดำริให้นำไม้นั้นมาสร้างศาลาโดยใช้เวลาเพียง ๔ เดือน

วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๒ เป็นวันที่ฉลองศาลาเสร็จเพียง ๑๕ วันและเป็นวันที่พ่อแม่ครูอาจารย์องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน นักรมมาที่ที่พักสงฆ์แห่งนี้เป็นครั้งแรกเหมือนกับในนิมิต ท่านอาจารย์จึงทราบทันทีว่า “กระเทือนเลื่อนลั่น” นั้นหมายความว่าอย่างไร

“..วันนี้มีคนมากมาย เต็มศาลาเลย พวกเราถ้ามีตาทิพย์เราจะได้เห็นคนเต็มแผ่นดิน เทวดาบนฟ้าเต็ม แต่นี่พวกเราพกวตาบอดไม่เห็น ยกแต่ว่าคนมากมายคนมากมาย เทวดามากกว่านี้ก็ไม่เห็น พวกเราเข้าใจหรือเปล่าละ..” ส่วนหนึ่งของพระธรรมเทศนาขององค์พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แสดงธรรมโปรดญาติโยม ณ วัดแสงธรรมวังเขาเขียว จ.นครราชสีมา เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๑๒.๕๐ น.

ความสัมพันธ์ระหว่างหลวงตาพระมหาบัว กับวัดแสงธรรมวังเขาเขียว

ปากช่อง-เขาใหญ่-เขาเขียว-เขาสะแกกราช ถึง อ.ปักษ์ธงชัย เป็นเส้นทางเดินธุดงค์กรรมฐานของพระสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต อาทิต หลวงปู่สิงห์ ขันตยาโคม, หลวงปู่มหาปิ่น ปัญญาพโล,

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร, หลวงปู่คำดี ปภาโส, ท่านพ่อลี ธัมมธโร, หลวงปู่จันทร์ เขมปัตโต, หลวงปู่มี ญาณมุนี, หลวงปู่ทา จารุธัมโม เป็นต้น รวมถึงหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ขณะในวัยหนุ่มเมื่อมีเวลาว่างจากการศึกษาพระปริยัติธรรมที่วัดศรีวิไลย์ วัดศาลาทอง วัดสุทธจินดาวรวิหาร ระหว่างปี พ.ศ.๒๔๗๙-๒๔๘๒ องค์ท่านมักจะไปปลีกวิเวกมาปากช่อง-เขาใหญ่-เขาเขียว-เขาสะแกกราช

การที่องค์หลวงตาอยู่ที่วัดป่าบ้านตาดจะมีผู้คนเดินทางมาหาตลอดเวลาทำให้ไม่มีเวลาได้พักผ่อนซึ่งองค์ท่านจะได้พักผ่อนร่างกายต่อเมื่อเดินทางอยู่บนรถ เมื่อวัดแสงธรรมวังเขาเขียวก่อตั้งขึ้นโดยลูกศิษย์พระอุดมกรรมฐาน หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน จึงเดินทางมาโดยมุ่งหวังประโยชน์สุขแก่ผู้อื่นดังนี้

๑. เพื่อเมตตาต่อคนกรุงเทพฯ คนภาคกลาง และคนภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ต้องการพบองค์ท่านจะได้ใช้เวลาเดินทางน้อยลงไม่ต้องเดินทางไปถึงจ.อุดรธานี

๒. เพื่อเมตตาต่อเทวดาบริเวณปากช่อง-เขาใหญ่-เขาเขียว-เขาสะแกกราช สืบต่อปฏิบัติพาทหลวงปู่มั่น ที่เคยมาเมตตาเทวดาที่ถ้ำสาริกาซึ่งเป็นหัวหน้าเทวดาในบริเวณนี้ด้วย

๓. เพื่อเมตตาต่อลูกศิษย์ลูกหาได้มีกำลังใจในการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบต่อไป พ่อแม่ครูจารย์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน เมตตาเดินทางมาวัดแสงธรรมวังเขาเขียว ตั้งแต่ครั้งแรกวันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๒ ถึงครั้งสุดท้ายวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๓ รวมแล้ว ๒๖ ครั้ง

ครั้งสุดท้าย คือวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๓ วันนั้นหลังจากที่องค์พระหลวงตามหาบัว ฉันทังหันที่วัดป่าบ้านตาดเสร็จแล้ว องค์ท่านเดินทางมาวัดแสงธรรมวังเขาเขียว อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดนครราชสีมา ได้แสดงธรรมเทศนาโปรดฆราวาส โดยมีใจความตอนหนึ่งว่า..

“วันนี้ได้มาพบกับพี่น้องทั้งหลายเต็มศาลาวันนี้ เราก็อใจกับพี่น้องทั้งหลาย แสดงเรื่องธรรม มีธรรม จิตใจมีแต่ธรรมทั้งนั้นเต็มอยู่ที่นี่ วันนี้เรามาสู่ธรรมมาเห็นครูบาอาจารย์ แล้วก็เห็นธรรมด้วยกัน เราก็อใจ พี่น้องทั้งหลายก็คงจะพอใจ ไม่พอใจมาไม่ได้ มานี้แสดงว่าพอใจมา เราก็อใจเสียสละมาจากอุดรวัดป่าบ้านตาดก็ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๔๐ นาที เกือบ ๔ ชั่วโมง มานี้เราก็อเสียสละมา เราก็อสบายมา แล้วมาพบพี่น้องทั้งหลาย อิกก็สมใจกับเราเสียสละเพื่อพี่น้องทั้งหลายเหมือนกัน นี่เราก็อจะกลับหละ กลับวัดเราได้พบกันได้เห็นได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม วันนี่ยิ่งชื่นตาชื่นใจนะ ที่นี่ยิ่งกลับไปด้วยความชุ่มเย็นในหัวใจเป็นบุญเป็นกุศลหละ”

ในการมาครั้งสุดท้ายนี้องค์หลวงตาได้พูดบอกพระอาจารย์โสภาว่า “เขาจะไปแล้วแต่
ต่อไปเขาชิปได้มาอีก” (เราจะไปแล้วนะ ต่อไปเราจะไม่ได้มาอีก) หลังจากนั้นองค์หลวงตาได้อาหาร
และได้เข้าสู่อนุภาติเสสนิพพาน เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๔

เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๓ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆป
ริณายก ประทานนามวัดว่า “วัดแสงธรรมวังเขาเขียว” พร้อมทั้งประทานพรว่า ขอวัดที่ให้นามแล้วนี้ จง
อำนวยประโยชน์เป็นที่พักผ่อน ปฏิบัติธรรม สงบกาย สงบใจ เจริญเป็นอุตมมงคล ให้เกิดความสวัสดิแก่
พระภิกษุ สามเณร และพุทธศาสนิกชนทั่วไป ตลอดจิรกาล

วันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ เรื่องตั้งวัดใน
พระพุทธศาสนา อาศัยความตามข้อ ๔ แห่งกฏกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๐๗) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕ และด้วยความเห็นชอบของมหาเถรสมาคม สำนักงาน
พระพุทธศาสนาแห่งชาติจึงประกาศตั้งเป็นวัดขึ้นในพระพุทธศาสนา มีนามว่า
“วัดแสงธรรมวังเขาเขียว” ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป วัดแห่งนี้ตั้งอยู่เลขที่ ๒๖ หมู่ที่ ๑๙ บ้านบุตะโกเมือง
ใหม่ ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา ถนนสายกบินทร์บุรี – นครราชสีมา แยกตรงถนน กม.
๖๖ เข้าไปประมาณ ๑ กิโลเมตร มีเนื้อที่ ๓๗ ไร่ แปลงที่ใช้ก่อสร้างวัด ๒๓ ไร่ และแปลงที่ใช้ก่อสร้าง
พระมหาเจดีย์ศรีแสงธรรมวิสุทธิมณฑล ๑๓ ไร่เศษ พระอาจารย์โสภา สมโณ เป็นประธานสงฆ์

การที่พ่อแม่ครูอาจารย์องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ได้ให้ความเมตตาคุณะศิษย์และ
ชาวบ้านทั้งที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลอันนำมาซึ่งความปลาบปลื้มเป็นสุขแก่ทุกดวงใจ “ด้วยสำนึกในพระสังฆ
คุณอันหาที่สุดประมาณมิได้ที่องค์ท่านเมตตาอบรมสั่งสอนคุณงามความดีทุกสิ่งทุกประการ สอน
กรรมฐานทางสุ่มรรค ผล นิพพานอย่างแจ่มแจ้ง ทั้งสงเคราะห์โลกด้านต่างๆ และทั้งช่วยชาติไทยให้พ้น

จากวิกฤตทางเศรษฐกิจ ทำอย่างไรเราจึงจะตอบแทนพระคุณขององค์ท่านได้อย่างถูกต้องเหมาะสมที่สุด” เมื่อคณะศิษย์มีโอกาสได้รับมอบอัฐิธาตุขององค์หลวงตา

มหาบัว ญาณสัมปันโน จากวัดป่าบ้านตาด จักนำมาประดิษฐานไว้บนศาลาวัดแสงธรรมวังเขาเขียวเป็นการชั่วคราวเพื่อรอการสร้างพระมหาเจดีย์เพื่อบรรจุอัฐิธาตุเป็นการถาวรสืบไป

วันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๔ ท่านพระอาจารย์โสภณ สมโณ คณะศิษยานุศิษย์ ผู้ใหญ่บ้าน พร้อมทั้งชาวบ้านหมู่บ้านบุตะโกเมืองใหม่ ได้ประชุมหารือการจัดทำประชาคมร่วมกันภายในวัดแสงธรรมวังเขาเขียว โดยข้อสรุปการทำประชาคม ทุกท่านยืนยันเจตนาเดิมที่จะสร้างอนุสรณ์ คือพระมหาเจดีย์เพื่อบรรจุอัฐิธาตุขององค์หลวงตาฯ และเป็นเสมือนสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจของคณะศิษย์และชาวพุทธทั่วไป เพื่อการสร้างคุณงามความดีตามรอยพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และตามคำสอนขององค์หลวงตาฯ มหาบัว ญาณสัมปันโน เพื่อเป็นอนุสรณ์แทนองค์หลวงตาฯ เสมือนว่ายังอยู่คู่กับชาวอำเภอวังน้ำเขียวตลอดไป และเพื่อความเป็นสิริมงคลของทุกท่านที่ได้มาสักการบูชาหรือปฏิบัติบูชาที่วัดแสงธรรมวังเขาเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วัตถุประสงค์ในการก่อสร้างพระมหาเจดีย์

๑. เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
๒. เพื่อบรรจุพระอัฐิธาตุ และอัฐิบริวารของพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน)
๓. เพื่อการศึกษาและปฏิบัติตามพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และตามคำสอนของพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน)
๔. เพื่อเป็นอนุสรณ์แทนองค์พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน) เสมือนว่ายังอยู่คู่กับชาวอำเภอวังน้ำเขียวตลอดไป
๕. เพื่อความเป็นสิริมงคลของคนในชุมชนและคนทั่วไป ได้มาสักการบูชาหรือปฏิบัติบูชาที่วัดแสงธรรมวังเขาเขียว อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา
๖. เพื่อเป็นปูชนียสถานสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาให้มั่นคงถาวรสืบไป

อานิสงส์ของการสร้างพระมหาเจดีย์

การสร้างพระเจดีย์เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ หรืออัฐิธาตุของบุคคลที่ควรบูชาเป็นการสร้างมหา มงคลให้ตนเองอย่างสูงสุด เมื่อสิ้นชีพย่อมไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ย่อมได้ดวงตาเห็นธรรมและบรรลุมรรค ผลนิพพานได้ง่าย การมีส่วนร่วมสร้างพระเจดีย์ด้วยการร่วมบริจาคเองก็ดีด้วยการชักชวนผู้อื่นก็ดี หาก ทำด้วยความเลื่อมใสศรัทธาย่อมได้รับอานิสงค์มากมาย ดังเรื่องอดีตของพระสุธาปิณฑิตยเถระ ผู้ใส่ก้อน ปูนขาวเพียง ๑ ก้อนลงในช่องแผ่นอิฐที่มหาบันกำลังก่อสร้างบนเจดีย์ เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ด้วยจิตใจเลื่อมใสศรัทธายิ่ง ผลบุญนั้นบันดาลให้ท่านเกิดเสวยสุขในสวรรค์และโลกมนุษย์ถึง ๙๔ ๖๐๐๐ ปี จนถึงสมัยพระสมณโคตม พระพุทธเจ้าองค์นี้ ท่านได้ออกบวชและสำเร็จเป็นพระอรหันต์เมื่อใด พุทธศาสนิกชนผู้มีจิตศรัทธามานมัสการและเวียนเทียนรอบพระเจดีย์ บุญกุศลนี้ย่อมเกิดแก่เจ้าของผู้ ร่วมบริจาคทรัพย์และแรงงานที่สร้างพระมหาเจดีย์องค์นี้

น้อมถวายสักการะสูงสุดต่อองค์พระมหาเจดีย์ บูชาคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ด้วยการน้อมกาย วาจา ใจ เพื่อปฏิบัติบูชา ด้วยการเดินประทักษิณ โดยก่อนเดินให้น้อมกราบพระมหา เจดีย์ จากนั้นหันข้างขวา (หัวไหล่ขวา) เข้าหาพระมหาเจดีย์ เช่นนี้จึงเป็นการเดินเวียนขวาในทิศทางที่ ถูกต้อง จากนั้นพนมมือขึ้นตลอดทั้งสามรอบการเดิน นำสิ่งที่ปกคลุมศรีษะออกทั้งหมด โดยรอบแรกให้ ระลึกว่า”พุทโธๆ” รอบที่สอง”ธัมโมๆ” รอบที่สาม”สังโฆๆ” หรือจะสวดอิติปิโสก็ได้เช่นกัน เมื่อ เดินเวียนขวาครบทั้งสามรอบด้วย จิตที่ตั้งมั่นในพระรัตนตรัยหนึ่งเดียวย่อมส่องใสขึ้น เมื่อเดินแล้วเสร็จ ให้น้อมกราบอีกครั้งเพื่อดีจติอธิษฐานถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบัน เทอญ

แผนที่

วัดแสงธรรมวังเขาเขียว ต.วังน้ำเขียว อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

ที่อยู่วัด

วัดแสงธรรมวังเขาเขียว

26 หมู่ 19 ต.วังน้ำเขียว

อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา 30370

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

บันทึก

